Nr. 22

2 juni 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

De Niagara

Het bulderende water

Tussen het Eriemeer en het Ontariomeer, twee van de zogenaamde Grote Meren op het vasteland van Noord-Amerika, stroomt de Niagararivier. Ze is achtenvijftig kilometer lang en voor het grootste gedeelte onbevaarbaar vanwege het hoogteverschil; het Eriemeer ligt namelijk honderdvijfenzeventig meter boven de zeespiegel en het Ontariomeer eenenzeventig meter. De rivier bevat daardoor talloze stroomversnellingen en eilandjes, maar haar grote bekendheid heeft ze te danken aan een waterval: de Niagara.

In dit gebied op de grens van Canada en de Verenigde Staten leefden tot het jaar 1650 de Indianenstam van de Ottawondaronk. Zij noemden de machtige waterval midden in de dichte oerbossen Onguiara. Later werden de Ottawondaronk verdreven door een vijandelijke stam, de Seneca's, die de waterval Oniagrarak noemden. Beide namen betekenen: Het bulderende water en hieruit is de naam Niagara ontstaan.

Natuurlijk bestond de waterval al lang voordat hier Indianen woonden; geleerden schatten de ouderdom van de val op minstens vijftigduizend jaar. De eerste blanke die er een beschrijving van gaf, was een lid van de expeditie van de Franse ontdekkingsreiziger La Salle, die in de zeventiende eeuw deze gebieden onderzocht. Na die tijd vestigden zich trappers en pelsjagers in de buurt van de grote waterval, tot rond het jaar 1820 een begin werd gemaakt met de stichting van een stad, die we nu kennen als Niagara Falls.

De Niagararivier, die boven de waterval een breedte heeft van twee kilometer en eronder van driehonderd meter, vormt de grens tussen de Verenigde Staten en Canada. Op haar rechteroever ligt de Canadese provincie Ontario en op haar linkeroever de Amerikaanse staat New York. De rivier stort zich bij de waterval in twee armen in de diepte. De ene val (driehonderd meter breed) ligt op de Amerikaanse kant, de andere (negenhonderd meter breed en in de vorm van een hoefijzer) op de Canadese. Tussen deze twee armen ligt midden in de stroom het zogenaamde Geiteneiland. De hoogte van de Niagara bedraagt ongeveer vijftig meter en dus is deze waterval niet de hoogste ter wereld; de Victoriawaterval in de Afrikaanse Zambesirivier bijvoorbeeld is al honderdveertig meter hoog. Wat de Niagara wél van andere watervallen onderscheidt, is de schoonheid van zijn ligging en zijn breedte.

Natuurlijk vormt de kolkende en bruisende Niagara een grote trekpleister voor toeristen. Men schat dat er per jaar ongeveer twee miljoen mensen naar komen kijken. Om de bezoekers een zo goed mogelijke indruk te geven van dit machtige natuurgeweld heeft men in de rotsen onder de val liften en tunnels gemaakt, waardoor men het water heel dicht kan naderen. Ook bestaat de mogelijkheid om per boot tot vlak onder de schuimende watermassa's te varen. Dat men hierbij wel een waterdichte regenjas aan moet trekken, is te begrijpen.

In vergelijking met de mens lijkt de bulderende en kolkende Niagara een machtige, niets ontziende reus, maar ook deze reus wordt bedreigd door een vijand, de erosie. Men heeft berekend dat bijvoorbeeld de Hoefijzerval aan de Canadese kant per jaar ongeveer één meter achteruitwijkt in de richting van het Eriemeer. Dat komt doordat het water zich vanaf een kalksteenlaag op zachte lei- en zandsteenlagen stort. De kalksteenlaag brokkelt en slijt af en de waterval wijkt langzaam maar zeker achteruit. Geologen hebben berekend, dat de waterval op deze manier over twintigduizend jaar het Eriemeer bereikt zal hebben. Maar niet alleen de rotswand van de waterval brokkelt af, ook de zijkanten lijden hieronder en om dit zoveel mogelijk tegen te gaan moeten de regeringen van de Verenigde Staten en Canada elk jaar grote sommen geld uitgeven voor verstevigingswerken. Ze doen dit zonder mopperen, want behalve voor het toeristenverkeer is de waterval ook belangrijk voor de elektrische stroom, die hij door middel van machtige turbines aan de twee landen levert.

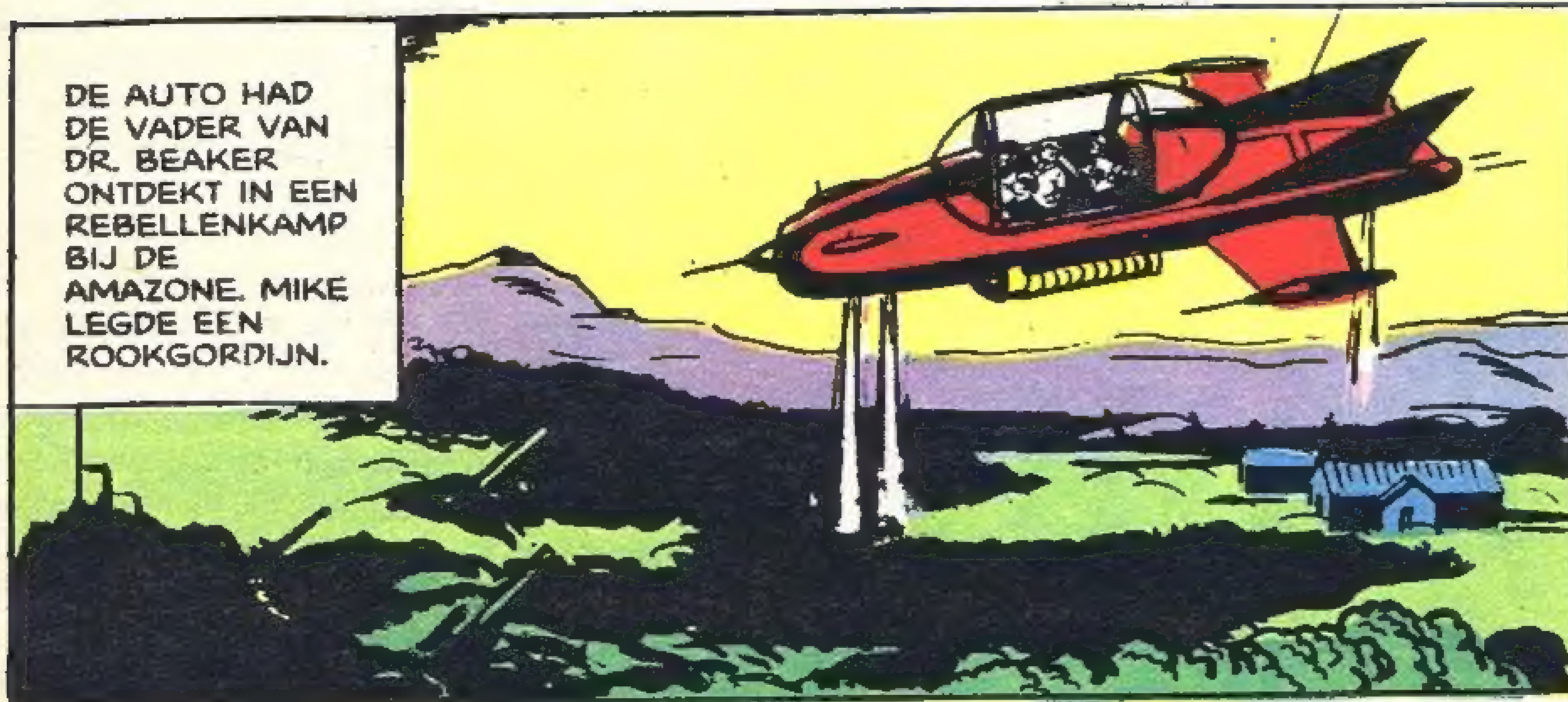
De Niagara heeft altijd een sterke aantrekkingskracht uitgeoefend op waaghalzen. Zeer veel mensen hebben geprobeerd de waterval te trotseren door er zich in een vat of een ton af te laten vallen. Anderen spanden een koord dwars over het schuimende water en liepen daarover van de ene kant naar de andere. Natuurlijk zijn hierbij veel slachtoffers gevallen, vooral onder degenen, die zich van de waterval omlaagstortten. De bijnaam Menseneter, die weleens aan de Niagara wordt gegeven, slaat daarom niet alleen op de mensenoffers, die de Indianen vroeger aan de geest van de waterval brachten, maar ook op de slachtoffers van de moderne waaghalzerij.

Van degenen die via een koord over de Niagara liepen, is vooral bekend de Fransman Gravelet. Hij was acrobaat en koorddanser in een circus en noemde zich, vanwege zijn blonde haar, Blondin. Jarenlang heeft hij er zijn beroep van gemaakt over de waterval te lopen en dat hij in dit gevaarlijke werk een meester was, staat vast. Niet alleen líép hij over het koord, hij haalde er ook, en liefst vlak boven de waterval, allerlei stunts op uit. Op een keer schoof hij zelfs een klein model fornuis voor zich uit over het koord en ging er rustig een omelet op bakken. Bij andere gelegenheden ging hij er geblinddoekt over, maakte er hoogstandjes op, droeg een volwassen man op zijn schouders naar de overkant enzovoort. Wie meer over de gewaagde kunsten van Blondin wil weten, moet maar eens kijken in Sjors nr. 29 van 18 juli 1959. Intussen zijn stunts en waaghalzerijen boven de Niagara door de regeringen van Canada en de Verenigde Staten verboden.

Maar heel weinig mensen is het gelukt om zonder bescherming van een vat of een ton levend door de vijftig meter diepe waterval te komen. In 1854 gelukte het aan een zekere George Elford, die door de sterke stroming boven de val was verrast, en in 1960 aan de zevenjarige Amerikaanse jongen Roger Woodward. Roger was met zijn zusje en een vriend boven de waterval aan het varen in een motorbootje. Door onverklaarbare oorzaak sloeg het bootje opeens om en de inzittenden belandden in het snel stromende water. Mensen op de kant, die het ongeluk zagen gebeuren, wisten het zusje van Roger nog te grijpen voor zij de waterval bereikt had, maar Roger en zijn vriend werden meedogenloos meegesleurd. Wonder boven wonder kon de zevenjarige Roger even later aan de voet van de waterval worden opgepikt door een toeristenboot; hij mankeerde praktisch niets. Van zijn vriend heeft men nooit een spoor gevonden.

Het water van de Niagara stort zich dag in dag uit met onverminderde kracht in de diepte. Onafgebroken komen de toeristen ernaar kijken, want „Het bulderende water" is een van de mooiste natuurwonderen ter wereld.

De vliegende auto
HIJ VLIEGT...
HIJ RIJDT...
HIJ VAART...

DE AUTO HAD DE VADER VAN DR. BEAKER ONTDEKT IN EEN REBELLENKAMP BIJ DE AMAZONE. MIKE LEGDE EEN ROOKGORDIJN.

OP HET SCHERM IN DE AUTO ZAGEN MIK EN DE ANDEREN PROFESSOR BEAKER.

LATEN WE VAN DICHTBIJ EEN KIJKJE GAAN NEMEN!

DE REBELLEN WAREN IN EEN GROT GEVLUCHT...

BENT U NIET GEWOND, PROFESSOR?
NEE... IK GELOOF HET NIET!

VADER, WAT IS ER EIGENLIJK GEBEURD?
DE REBELLEN WILLEN DE REGERING OMVERWERPEN! ZE DWONGEN MIJ HEN TE HELPEN!

ZE HEBBEN EEN MASSA WAPENS IN DE GROT!
WE MOETEN DE REGERING WAARSCHUWEN! HEBBEN ZE OOK EEN RADIO?

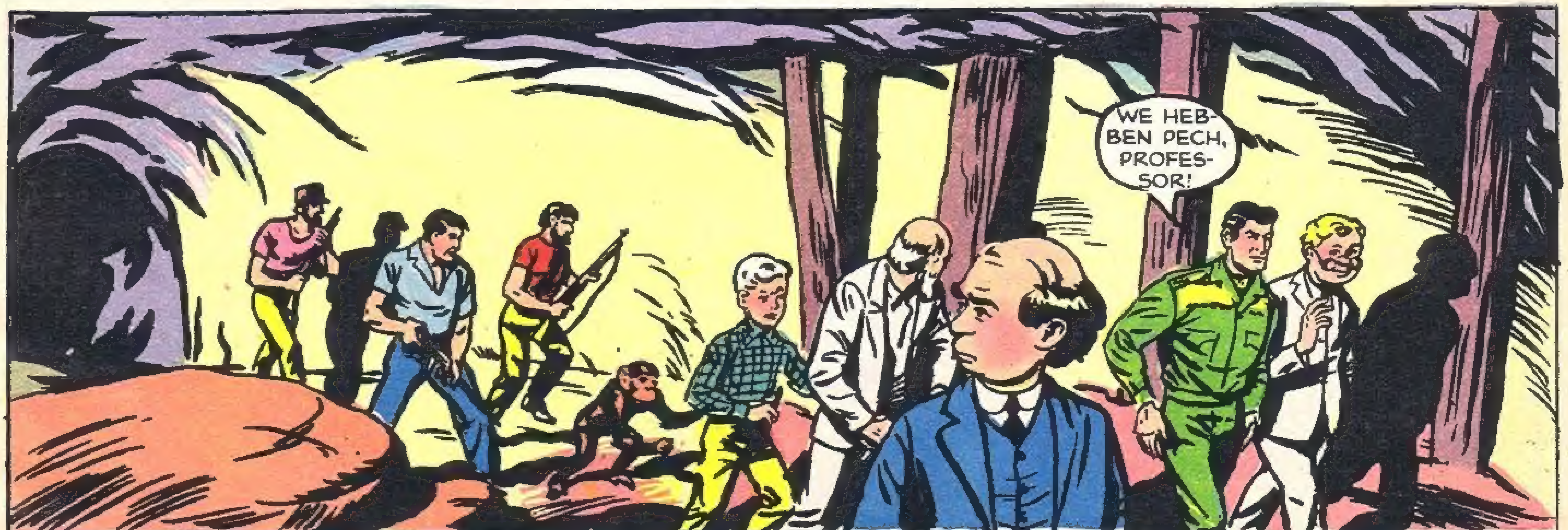

SST, IK ZAL DIE VENT VERRASSEN!

INTUSSEN ZEI DE LEIDER VAN DE REBELLEN TOT ZIJN MANNEN:
WAT IS ER MET JULLIE? ZIJN JULLIE BANG VOOR EEN BEETJE ROOK? VOORUIT, HAAL DIE MACHINE NAAR BENEDEN!

WILT U ONS HULP STUREN? GOED! HIER KOMT PROFESSOR BEAKER!

EVEN LATER KWAMEN DE REBELLEN DE GROT BINNEN.
HANDEN OMHOOG JULLIE!

WE HEBBEN PECH, PROFESSOR!

Het raadsel van de Valkenbaai

ERNSTIG KEEK FRANK LORNA AAN.

LORNA, WE MOGEN NIET MEER SAMEN GEZIEN WORDEN! DE SMOKKELAARS VERDENKEN MIJ, MAAR JOU ZIEN ZE ALLEEN ALS...

...ALS EEN BANG MEISJE? KAN ZIJN, MAAR WE DOEN DIT SAMEN, FRANK!

FRANK ANTWOORDDE BEWONDEREND:

GOED! MAAR JE WEET HET: APART WERKEN! DE DROGIST IS EEN VRIEND VAN ME. VIA HEM KUNNEN WE CONTACT HOUDEN!

LANGZAAM LIEPEN ZE DE KADE OP.

EERST MOETEN WE UITZOEKEN WIE ZICH ACHTER DE VERMOMMING VAN ZWARTE JACK VERBERGT!

WE WETEN NU DAT HIJ EEN TATOEËRING OP ZIJN POLS HEEFT!

LORNA HAD HET PLAN OPGEVAT OM MET HAAR ROEIBOOT IN DE BAAI DE KREEFTENVLOOT OP TE GAAN ZOEKEN EN TE ZIEN OF ZE DAAR IETS WIJZER KON WORDEN. ZE GING KIJKEN HOEVER ABE MET DE REPARATIE VAN HAAR BOOT WAS.

ABE WAS JUIST KLAAR MET DE BOOT.

IK DENK DAT HIJ WEER IN ORDE IS, JUF.

DANK JE WEL, ABE.

TOEN UITTE ZE EEN ONDERDRUKTE KREET.

O!

OP ABES POLS ZAG ZE EEN TATOEËRING, DEZELFDE ALS OP DE POLS VAN DE SMOKKELAAR.

DE VISSER MERKTE HAAR ONTSTELTENIS OP.

IETS NIET IN ORDE, JUFFROUW?

O NEE, DANK JE, ALLES IS IN ORDE!

MAAR ALLES WAS LANG NIET IN ORDE...

HIJ MAG NIET MERKEN DAT IK HEM VERDENK! ABE IS DUS DIE SPOOKSMOKKELAAR... EN HIJ LEEK ZO VRIENDELIJK!

GELUKKIG SCHEEN ABE NIETS TE MERKEN.

IK GA NU. IK MOET NOG EEN PAAR KREEFTENKORVEN IN ORDE MAKEN.

GA JE GANG. WEL BEDANKT, HOOR!

MAAR TOEN HIJ WEGGING...

ZOU HIJ HET ECHT ZIJN? IK GELOOF DAT IK HEM MAAR EENS MOEST VOLGEN!

DE VISSER GING REGELRECHT NAAR EEN TELEFOONCEL.

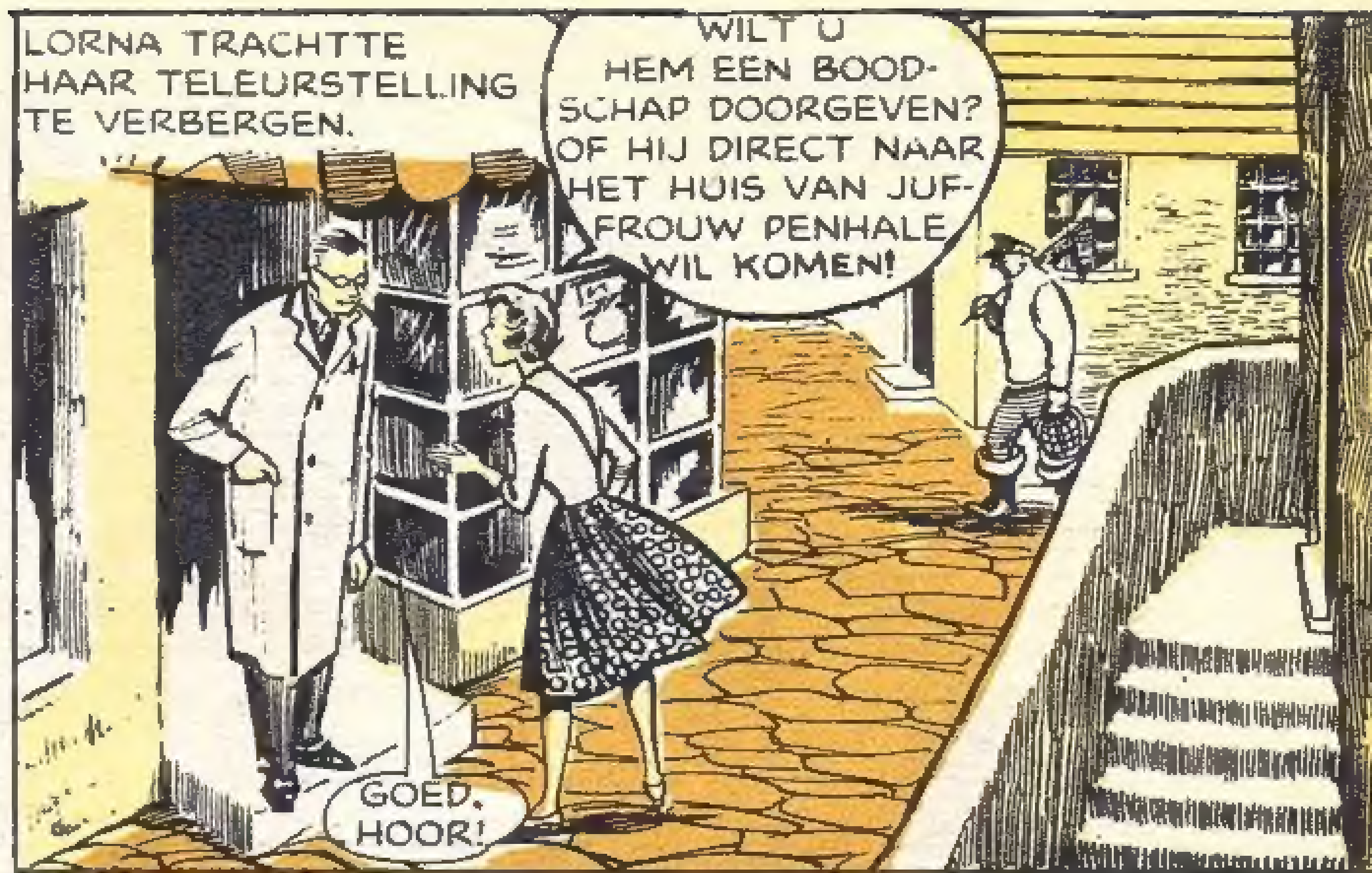
HIJ HEEFT DUS GELOGEN OVER DIE KREEFTENKORVEN!

VERSTOPT IN DE STRUIKEN HOORDE LORNA ALLES.

BENT U HET, CHEF? VANAVOND GEEN VRACHT LADEN, HOOR! IK GELOOF DAT DIE JONGEN IETS IN DE GATEN HEEFT!

MEER DAN JE DENKT, ABE! IK MOET FRANK EEN HELEBOEL VERTELLEN!

LORNA HAASTTE ZICH NAAR DE DORPSDROGIST.
HEEFT U FRANK HEMSLEY GEZIEN?
HIJ WAS HIER EEN UUR GELEDEN. HIJ ZEI DAT HIJ OM ZES UUR TERUG ZOU KOMEN.

LORNA TRACHTTE HAAR TELEURSTELLING TE VERBERGEN.
WILT U HEM EEN BOODSCHAP DOORGEVEN? OF HIJ DIRECT NAAR HET HUIS VAN JUFFROUW PENHALE WIL KOMEN!
GOED, HOOR!

TOEN HET TEGEN DE AVOND LIEP, WERD LORNA ONGEDULDIG. EINDELIJK VERSCHEEN FRANK.
GELUKKIG, DAAR IS HIJ!

TERWIJL ZE THEE SCHONK, VERTELDE ZE WAT ZE ONTDEKT HAD.
WAAROM DENK JE DAT ABE ZWARTE JACK IS?
DOOR DIE TATOEËRING EN OMDAT IK HEM HOORDE PRATEN MET ZIJN CHEF, IEMAND MET EEN ZWARE STEM!

GOED ZO, LORNA! DUS ABE IS AAN HET SMOKKELEN! WE WETEN DAT HIJ HET SPUL BIJ HET NIEMANDSEILAND OPPIKT, MAAR HOE KRIJGT HIJ HET AAN LAND EN WAAR RAAKT HIJ HET KWIJT?
DAT MOETEN WE UITZOEKEN!

EVEN LATER GING FRANK WEG.
OP HET NIEMANDSEILAND LIGT DE SLEUTEL VAN HET GEHEIM! IK ZAL HEM VINDEN!
PAS GOED OP, FRANK!

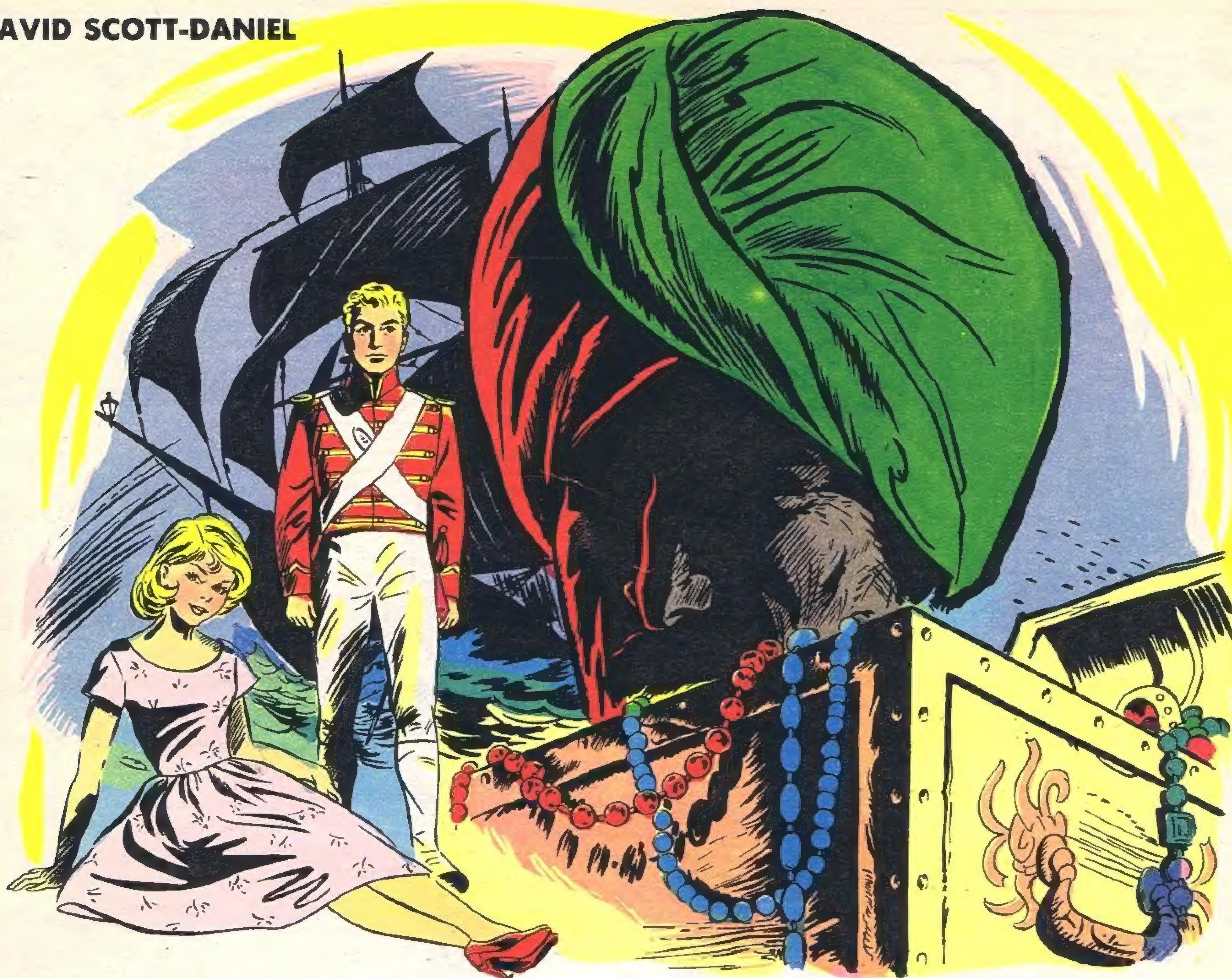

DE VOLGENDE MORGEN...
ALS U NAAR HET DORP GAAT, WILT U DAN EEN KREEFT MEEBRENGEN?
NATUURLIJK, MARTHA!

EN DUS GING LORNA NAAR HET DORP.

OP DE KADE KOCHT ZE EEN KREEFT. TOEN HOORDE ZE EEN STEM EN KEEK OP.
NOG MEER KREEFTEN VOOR DEZE ZENDING?
DIE ZWARE STEM! DAT MOET DE BAAS VAN DE SMOKKELAARS ZIJN!

WIE IS ER AAN DE BEURT?

AANDACHTIG KEEK LORNA TOE.
JE PORTIE IS GEWOGEN, ABE. GOOI MAAR IN DE WAGEN EN LEVER HET VEILIG AF!
IK HAD GELIJK! IK DENK DAT ER IETS ANDERS IN DIE MAND ZIT DAN KREEFTEN!

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 111e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver bij de Overzeese Compagnie. Pollie vertelt hem het doel van hun reis en Olivier ontdekt dat hun gesprek wordt afgeluisterd door een onbekende Indiër, die snel op de vlucht gaat.*

Sergeant Trott krabde zich eens op het hoofd. Hij maakte een eind aan zijn spelletje kaart en nam Olivier mee naar de tent van de officier.

„Zo, zo, hebben jullie hem achtervolgd," zei Boscowen. „Bedoel je, dat Pollie je heeft geholpen om die Indiër die op de loer lag, in zijn kraag te pakken?"

„Nee, vaandrig. Wij hadden een Engelse jongen ontmoet, een schrijver bij de Overzeese Compagnie. Hij zat mandoline te spelen onder een mangoboom."

„Wat een eigenaardige liefhebberij! Maar er is niets ergs gebeurd, er is niemand gewond. Waarom vond je het dan nodig me dit allemaal te rapporteren?"

Olivier voelde zich niet op zijn gemak. Nu kwam het moeilijkste.

„Nou, vaandrig, die Indiër zou weleens gehoord kunnen hebben, dat wij met Paul Carvell, de Engelse jongen, over de schat van de radja praatten, ziet u."

Boscowen legde zijn boek neer en staarde Olivier aan.

„Bedoel je dat jullie daarginds met een vreemde over de schat gepraat hebben? En dat die Indiër jullie heeft afgeluisterd?"

„Ja, vaandrig. Daarom kwam ik zo vlug terug om het te rapporteren."

„Maar dit is een geheime opdracht, tamboer Crow."

Sergeant Trott zei: „Dat was erg onbezonnen van je, Olivier. Ik sta er verbaasd over, dat mijn Pollie niet beter op haar tellen heeft gepast."

„Misschien, vaandrig," zei Olivier hoopvol, „verstond de Indiër geen Engels."

„Waarom stond hij dan te luisteren? Nou?"

Boscowen stond op.

„Ik neem je dat erg kwalijk, tamboer Crow," zei hij. „Ik dacht dat jij meer verstand had. Sergeant, we moeten de wacht verdubbelen. Korporaal Humblebucket en jij blijven om de beurt wakker. Die

man kan wel met een stel bandieten in verbinding staan."

„Jawel, vaandrig," zei sergeant Trott.

„Waar is die Engelse jongen, Crow?" vroeg de vaandrig.

„Hij komt er aan, vaandrig, met Pollie. We dachten dat hij, als u er niets op tegen had, misschien in het kamp kon slapen en dan morgen met ons naar Bombay kon gaan."

„Daar is geen spiake van! Wij zijn in dienst. Hij moet zijn eigen boontjes maar doppen. Burgers kunnen we hier niet gebruiken. En, tamboer Crow, ik beschouw dat kletsen van jou over militaire geheimen als een hoogst ernstige zaak. Als er een aanval van komt, zul jij je voor de krijgsraad moeten verantwoorden. Je kunt gaan."

Olivier salueerde, maakte rechtsomkeert en marcheerde af. Hij ging naar zijn tent en liet zich op een kist vallen. Hij was erg kwaad op Pollie. Haar onvoorzichtigheid had ertoe geleid dat een van zijn meerderen zijn woede op hem had gekoeld. Hij mocht Paul Carvell wel, maar hij was zo nijdig, dat hij hem met genoegen zou vertellen, dat hij niet bij hen kon blijven. Dat was Pollie haar verdiende loon.

Hij hoorde ze aankomen.

„Dit is het kamp," zei Pollie. „Daar heb je onze lieve Laxmi en daar zijn de drie schatkisten. O, hallo, Olivier. Heb je het aan vaandrig Boscowen verteld?"

„Ja, dat heb ik gedaan," zei Olivier.

„Wat is er aan de hand? Waarom kijk je zo nors?"

„Over een paar minuten zul jij ook wel anders piepen. Paul, hier is je ezel. Ik ben bang dat je niet bij ons kunt blijven. Pollie had het helemaal mis."

„O, dat is niet erg," begon Paul, maar Pollie viel hem in de rede.

„Wat bedoel je, Olivier? Paul blijft in het kamp."

„O nee, dat doet ie niet! Vaandrig Boscowen wil het niet hebben," zei Olivier.

„Is het heus?" vroeg Pollie. „Dat zullen we nog weleens zien."

Ze liep hard weg naar de tent van de vaandrig.

„Pollie zal gauw genoeg een toontje lager zingen," zei Olivier tegen Paul. „Wacht maar eens af."

„Ik wil jullie natuurlijk niet in moeilijkheden brengen," verontschuldigde Paul zich. „Het was een idee van Pollie dat ik mee moest komen."

„Het is altijd haar idee," mopperde Olivier. „Het was ook haar idee om jou van de schat te vertellen. Ik mag nog van geluk spreken, dat ik niet ben gearresteerd in afwachting van het onderzoek door de krijgsraad."

„Dat spijt me echt," schrok Paul. „Ik zal nu maar gaan. Ik vond het erg prettig kennis met jullie te maken."

Paul was juist bezig zijn ezel los te maken toen Pollie terugkwam, in gezelschap van vaandrig Boscowen en sergeant Trott.

„Is dit de jongeman?" vroeg Boscowen, terwijl hij Paul van terzijde opnam.

„Ja," zei Pollie. „Zijn naam is Paul Carvell. Paul, dit is vaadrig Peter Boscowen."

Boscowen en Paul knikten tegen elkaar.

„Ik ben blij u te ontmoeten," zei Boscowen en stak zijn hand uit. „Juffrouw Trott heeft me zo juist verteld hoe dapper u tamboer Crow heeft geholpen toen hij het met een Indiër aan de stok kreeg en hoe u zijn leven hebt gered. Ik ben u zeer dankbaar."

„Is dit de jongeman?" vroeg Boscowen, terwijl hij Paul van terzijde opnam.

,,Mijn leven gered?" riep Olivier verontwaardigd uit.

,,Houd je mond, Olivier," zei sergeant Trott. ,,De officier is aan het woord."

,,Ik verzeker u, vaandrig," antwoordde Paul, ,,dat dit echt niet het geval is geweest. Tamboer Crow was heus niet in gevaar."

,,Uw bescheidenheid strekt u tot eer," ging Boscowen voort, ,,maar juffrouw Trott heeft me een heel andere lezing van uw optreden gegeven. We zullen het erg op prijs stellen, als u vannacht bij ons wilt blijven en morgen met ons naar Bombay wilt gaan."

Olivier keek woedend naar Pollie, maar ze was zo met zichzelf ingenomen, dat ze er geen notitie van nam.

,,Dat is erg vriendelijk van u, vaandrig," zei Paul.

,,Tamboer Crow zal erop toezien, dat het u aan niets ontbreekt," eindigde Boscowen en hij ging weg met sergeant Trott.

,,Zo! Alles is weer fijn geregeld," grapte Pollie. ,,Kom mee, jongens. Ik moet zorgen dat vader zijn kopje thee heeft gehad als hij straks naar bed wil. En ik geloof dat er nog een beetje stamppot overgebleven is; die zal ik even opwarmen. Wat is er toch aan de hand, Olivier?"

,,O, niets, helemaal niets," zei Olivier, ,,behalve dat ik lelijk in de knoei zit, doordat we militaire geheimen aan vreemden hebben verraden. En ik had je nog zo gezegd dat het niet mocht. Wie weet worden we door een troep bandieten overvallen. Straks kom ik nog voor de krijgsraad. En dan ga jij nog vertellen dat Paul mijn leven heeft gered!"

,,O, doe toch niet zo stom, Olivier! Dat was alleen maar om een goeie indruk te maken. Kom mee, dan gaan we naar het kampvuur."

,,Nee, dank je wel. Ik moet mijn trom poetsen."

,,Olivier," hernam Paul, ,,het spijt me erg. Ik heb nog geprobeerd je officier te vertellen wat er in werkelijkheid gebeurd is."

,,Het is jouw schuld niet. Doet er niet toe."

Paul keek Olivier eens aan. Hij zag dat deze graag alleen wilde blijven en hij ging weg met Pollie. Olivier stapte zijn tent weer binnen. Hij pakte zijn poetslap en begon zijn trom te poetsen. Hij was al weer een beetje gekalmeerd, toen soldaat Pilchard naast hem kwam zitten.

Soldaat Pilchard stond bij zijn kameraden van het 11e Regiment bekend als oom Pharao, vanwege de tijd, die hij in Egypte had doorgebracht. Hij was een lange, magere soldaat, die er al menig dienstjaar op had zitten. Hij had grappige borstelige wenkbrauwen en een vriendelijke natuur.

,,Pollie zegt dat je kwaad bent, Olivier mijn jongen," zo begon hij.

,,Och, kwaad ben ik niet, oom Pharao. Maar Pollie is een koppige, hinderlijke bemoeial."

,,Ik zie wel dat je echt niet nijdig bent!" lachte soldaat Pilchard. ,,Wat is dat voor een verhaaltje, dat jij en die jonge schrijver op leven en dood hebben gevochten met een woeste Indiër?"

,,En dat Paul Carvell mijn leven gered heeft! Heeft u dat ook gehoord? Pollie heeft dat allemaal bedacht, alleen maar om haar zin door te drijven bij vaandrig Boscowen."

,,O, ze zijn zo listig en geslepen als een slang, die vrouwen, Olivier! En Pollie is geen uitzondering. Maar we kunnen het niet hebben, dat jij en Pollie ruzie krijgen. Er is al genoeg strijd in de wereld, met die Napoleon Bonaparte, die als een razende in Frankrijk tekeergaat. Ik ben een vredelievende kerel, dat weet je. En daarom zeg ik: maak het maar zo gauw mogelijk weer goed met haar, Olivier."

,,Laat zij eerst maar zeggen, dat ze er spijt van heeft, dan zal ik nog weleens zien."

,,Heeft ze het allemaal uit haar duim gezogen? Dat van die Indiër ook?"

,,O nee. Er was wel een Indiër met een groene tulband op, die naar Pollie — nou ja, naar ons — stond te luisteren toen wij het tegen Paul hadden over die schat. Ik weet zeker, dat die vent niets goeds in de zin had. Als we overvallen worden, is het mijn schuld."

,,Kom, kom. Kop op. Als we worden aangevallen, zullen we ze wel van ons afslaan. We hebben vier man op wacht gezet en de overigen hebben hun geweer

,,Pollie zegt dat je kwaad bent, Olivier, mijn jongen."

geladen en wel naast hun bed staan. Maak je geen zorgen, beste jongen. Misschien heb je het je maar verbeeld, dat die Indiër stond te luisteren, misschien was het wel iemand waar geen ziertje kwaad in stak."

,,Ik hoop het maar, oom Pharao," zei Olivier ernstig. ,,Maar ik heb zo'n gevoel — en een sterk gevoel ook — dat al die herrie een kwaad voorteken is."

,,Lieve help," vervolgde Pilchard, ,,aan kwade voortekenen heb ik een broertje dood. Ik hoop maar dat het wat meevalt."

HOOFDSTUK II

De reis van de Eenhoorn

De volgende morgen bij het krieken van de dag werd het kamp vlug opgebroken; de tenten, de bagage en de schat werden vlug op de rug van Laxmi gehesen en het gezelschap ging op weg om het laatste gedeelte van de reis naar Bombay af te leggen. De nacht was voorbijgegaan zonder dat ze iets hadden gemerkt van plunderende bandieten, en vaandrig Boscowen maakte een paar hatelijke opmerkingen over mensen, die bij het minste of geringste vals alarm slaan.

Pauls ezel scheen Laxmi geweldig te bewonderen en hij draafde pal naast haar voort, zodat Pollie en Paul gezellig konden babbelen. Olivier, die trommelend voorop liep, was de ruzie van de vorige dag nog niet vergeten.

Toen ze stopten om in de schaduw van een paar ver uit elkaar staande bananebomen wat te rusten, zei Pollie tegen Olivier, dat hij maar niet langer kwaad moest blijven.

,,Zie je, Olivier, ik moest iets bedenken om vaandrig Boscowen zover te krijgen, dat hij Paul vroeg om bij ons te blijven."

,,Dat is allemaal goed en wel. Maar hij hééft mijn leven niet gered!"

,,Maar hij zou het wel hebben willen doen, Olivier, dat weet ik zeker en wie weet, misschien *heeft* ie het wel gedaan! En, Olivier, het was fideel van je dat je vaandrig Boscowen niet verteld hebt, dat ik degene was die over de schat heeft gekletst. Je had me nog wel zo gewaarschuwd."

,,Een man laat zijn kameraad niet in de steek," zei Olivier. ,,Het spijt me dat ik zo nijdig was, Pollie."

,,Nee, Olivier," zei ze, ,,het was mijn schuld en het spijt *mij* dat ik je zo kwaad heb gemaakt. Ik zou ook woest geweest zijn als ik jou was."

Zo werd dus de vrede tussen neef en nicht weer getekend en ze gingen bij Paul zitten, die zat te schrijven in een groot boek met een leren omslag.

,,Dat is mijn dagboek," zei hij. ,,Iedere dag schrijf ik mijn belevenissen op."

Toen vertelde hij hun dat hij het erg spannend vond om als schrijver bij de Overzeese Compagnie naar Madras te gaan, te gaan zien hoe de kooplui in Voor-Indië leefden en hoeveel er met de handel verdiend werd.

Pollie was er zeker van dat Paul op een goede dag nog weleens een adellijke titel zou krijgen, dat hij misschien zelfs wel lord Carvell zou worden, met bedienden in livrei, rijtuigen met prachtige paarden en een deftig huis dat in een park stond, waar de herten vrij rondliepen.

Twee uur later liet vaandrig Boscowen zijn afdeling het kamp in Bombay binnenmarcheren. De soldaten liepen keurig in de pas en Olivier gaf een mooi nummertje trommelen weg. Toen stak hij de stokken tussen de riem, haalde zijn fluit te voorschijn en terwijl hij een vrolijk wijsje speelde, marcheerden ze tussen de rijen tenten door.

Overal stonden soldaten te kijken. Ze maakten grapjes tegen sergeant Trott over de olifant. Maar noch de sergeant noch de olifant schonk daar enige aandacht aan.

Paul was naar de haven van Bombay gereden om zijn bagage op te halen om daarna aan boord van de *Eenhoorn* te gaan, die hem naar Madras zou brengen.

Vaandrig Boscowen rapporteerde de kolonel dat de schat van de radja van Mandelpore veilig en wel in het kamp was, en daarna kreeg hij te horen, hoe zijn nieuwe opdracht luidde. Hij moest met zijn manschappen aan boord gaan van de *Eenhoorn* om de schat tot Madras te bewaken. Zo kwam het dat de eerste die Paul zag toen hij aan boord ging, Pollie was, die op een bolder zat te praten met soldaat Pilchard.

,,Zeg eens, Pollie!" zei Paul, hoe kom jij aan boord van de *Eenhoorn*?"

,,Hee, Paul! We hebben reuzegoed nieuws. Wij gaan ook naar Madras. Is dat niet geweldig? Nu kunnen we deze heerlijke zeereis rondom Voor-Indië samen meemaken."

,,Och, dat hangt ervan af, hoe je het bekijkt," kwam soldaat Pilchard ertussen. ,,Een zeereis lijkt heel wat voor degene die er niks van af weet. Maar wat mij betreft, geef mij maar het kalme leventje, dat we aan land in de kazerne hebben. We zullen keiharde scheepsbeschuit te eten krijgen, waar de wormen uit kruipen. En het drinkwater stinkt natuurlijk. We lijden vast schipbreuk, er komen orkanen en wervelstormen; muiterij en zeerovers. En dan worden we in de gloeiende hitte bij de evenaar overvallen door een windstilte, zodat het schip gaat verrotten en er van de zeilen niks overblijft. En we zullen eindigen als een troepje ellendige geraamten met rammelende botten! Geef mij maar het rustige kazerneleven!"

,,Och, kom, niet zo somber, oom Pharao, dat gebeurt toch zeker niet allemaal tegelijk. Denk eens aan al de pret, die we zullen hebben met Olivier en Paul."

,,Pret," snoof soldaat Pilchard. ,,Paul, ik waarschuw je plechtig. Met Pollie en Olivier aan boord is dit schip zeker van zijn ondergang. Maar ja, plicht is plicht en orders zijn orders, dus gaan we met de *Eenhoorn*. Maar, zo waar als ik hier sta, ik ben er niks gerust op."

,,Kom, kom, soldaat Pilchard," stelde Paul gerust, ,,er vaart geen beter schip over de zeeën dan de *Eenhoorn*."

Wordt vervolgd

Maak zelf een strandtas

MATEN

Bodemdoorsnede 20 cm plus zoom.
Buitenkant: hoogte 35 cm, omtrek 65 cm.
Binnenkant: hoogte: 34 cm, omtrek 62 cm.
Voorvakje: hoogte 15 cm, lengte 20 cm.
Bodemdoorsnede binnentas 19 cm plus zoom.

BENODIGD MATERIAAL:

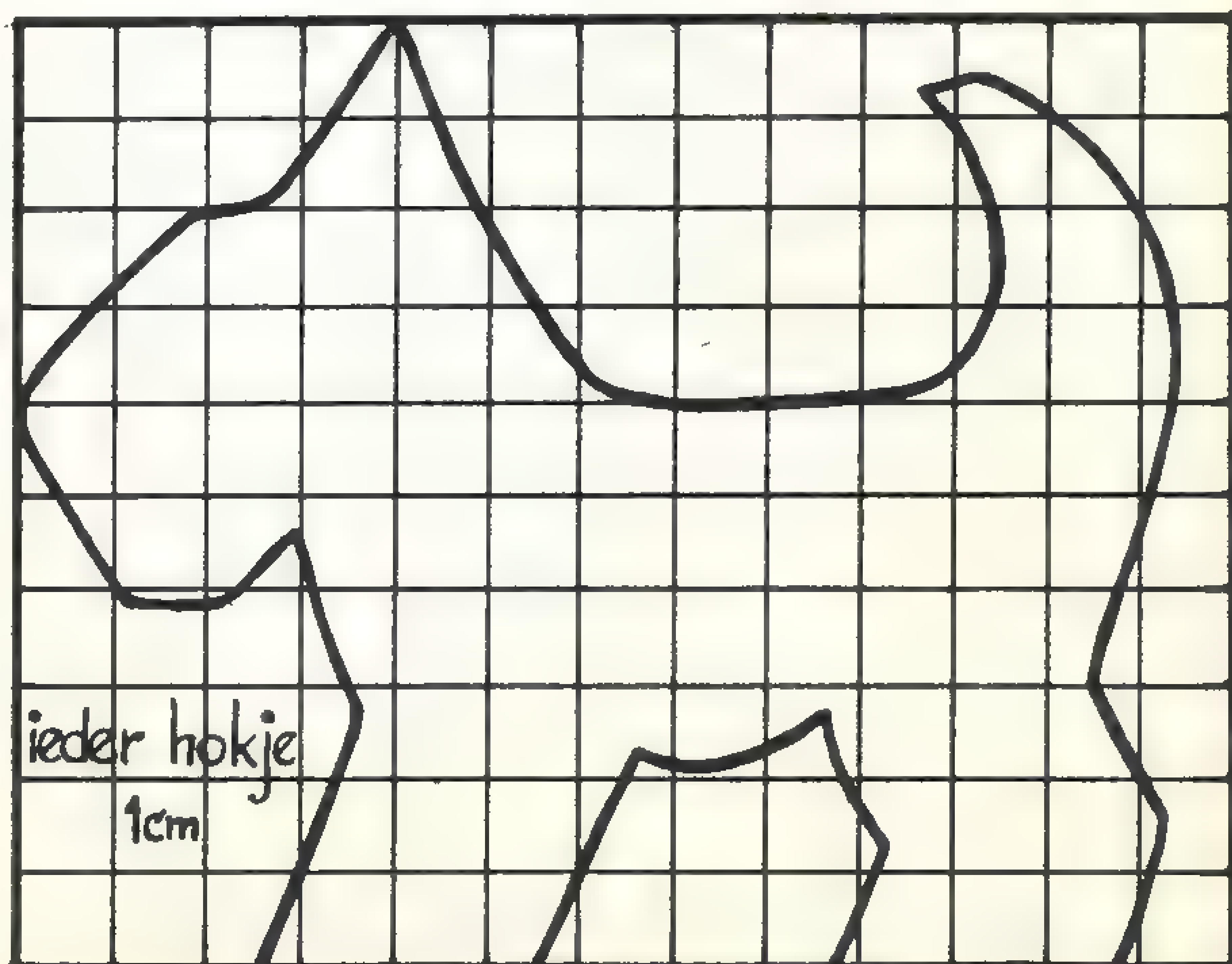
Markiesdoek of grof linnen:
1 lapje van 65 bij 35 cm
1 lapje van 22 bij 22 cm
1 lapje van 20 bij 15 cm
Plastic of gebloemd katoen:
1 stukje van 62 bij 34 cm
1 stukje van 21 bij 21 cm
Petticoatgaas of dun schuimplastic:
22 bij 22 cm
Plasticrepen:
1 reep van 65 bij 7 cm
1 reep van 20 bij 5 cm
Plastic of effen stof voor het hondje:
1 stukje van 15 bij 12 cm
8 nestelringen
70 cm lang koord.

Nu de zomer voor de deur staat en de vakantie al weer in zicht is, komen we deze week de aandacht van onze lezeressen vragen voor een handige bad- en strandtas, die ze zelf gemakkelijk kunnen maken. Het leuke van dit ontwerp is, dat je het in korte tijd kunt maken en dat het niet duur hoeft te worden als je hier en daar wat overgeschoten lapjes weet te bemachtigen. *Over twee weken brengen we een beschrijving van een zonnehoed,* die je ook zelf kunt maken en die precies bij deze tas past. Samen vormen ze een leuke, vlotte combinatie, waarmee je straks aan het strand, in het zwembad of waar dan ook voor de dag kunt komen!

Werkbeschrijving: Voor de buitenkant van deze tas gebruiken we grof linnen of effen markiesdoek. De binnenkant maken we van plastic of gebloemd katoen. Tekening a (hondje) gaan we vergroten en wel zodanig dat ieder hokje 1 centimeter groot is. We tekenen nu het hondje over op een stukje effen plastic of stof van een afstekende kleur (bijvoorbeeld vilt), waarna we het uitknippen en op het voorvak van de tas naaien. Dit voorvak is een stukje linnen of markiesdoek van 20 bij 15 centimeter. Langs de bovenkant van dit vak naaien we een reepje plastic van 20 bij 5 centimeter, waarvan we de rand naar binnen omslaan en vastnaaien. Nu wordt dit vak op de buitenkant van de tas genaaid.

De omtrek van de tas is 65 centimeter, de hoogte 35 centimeter. Nu knippen we de bodem. Dit is een cirkel met een doorsnede van 22 centimeter, bestaande uit linnen of markiesdoek. Hierop naaien we een even grote cirkel van petticoatgaas of dun schuimplastic. De uiteinden van de buitenkant van de tas naaien we nu aan elkaar. Daarna wordt de bodem eraan genaaid en de tas omgekeerd.

Op dezelfde manier maken we de binnentas van plastic of gebloemd katoen. De bodem heeft een middellijn van 21 centimeter. De opstaande kant is 62 centimeter lang en 34 centimeter hoog. Nadat we ook deze omgekeerd hebben, duwen we de binnentas in de buitentas. Daarna slaan we de buitenrand van de buitentas 1 centimeter naar binnen om en naaien hem vast. Hierlangs naaien we een strookje plastic van 65 centimeter lang en 7 centimeter breed (rand naar binnen omslaan en vastnaaien). Bij een leerzaak laten we tenslotte 8 nestelringen slaan. Door deze ringen rijgen we een koord van 70 centimeter lengte. *Te*

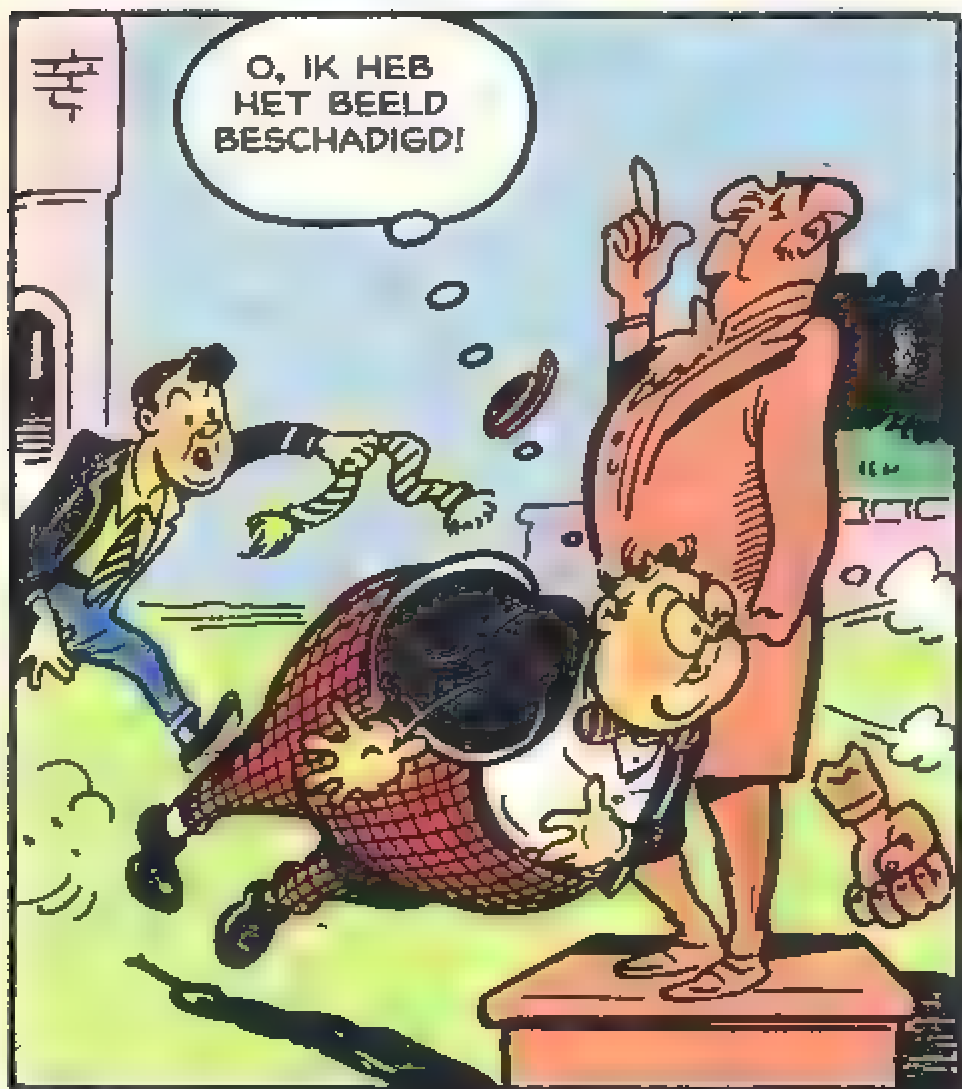

BILLIE TURF

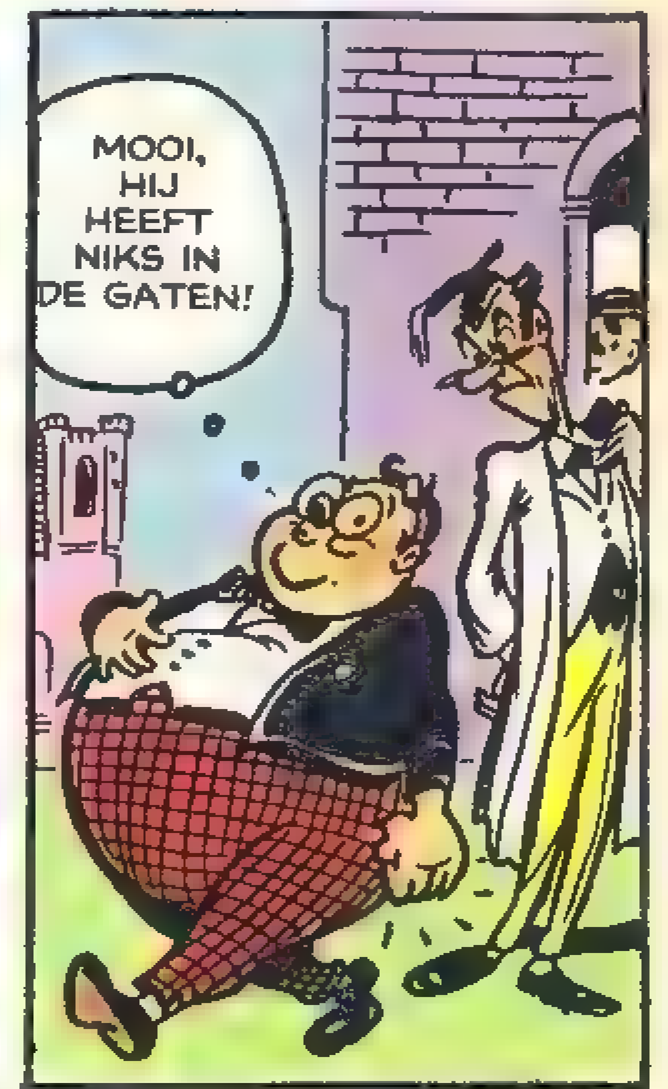
Het dikste studentje ter wereld

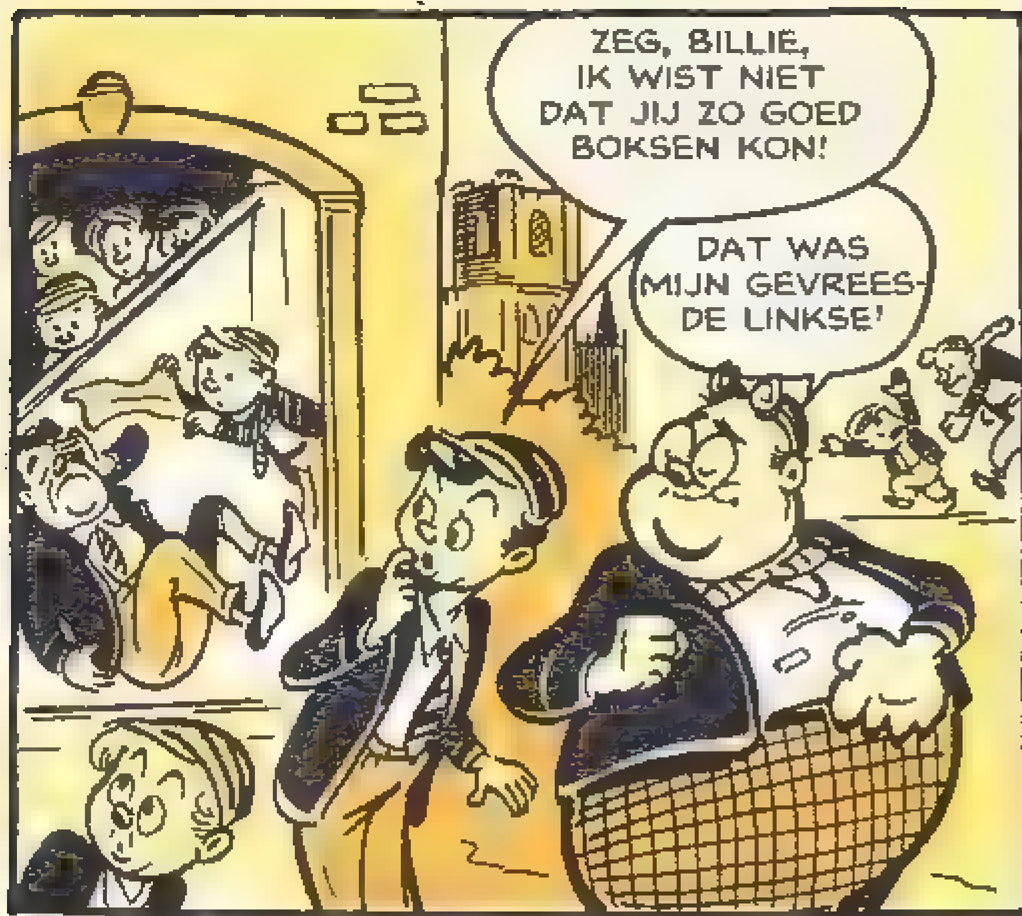

ZEG, BILLIE, IK WIST NIET DAT JIJ ZO GOED BOKSEN KON!
DAT WAS MIJN GEVREESDE LINKSE!

BILLIE, HELP ME! DIE GROTE KNUL WIL ME SLAAN!

KIJK MAAR UIT, LANGE! BILLIE IS ZO STERK ALS EEN OS!
STERK ALS EEN OS? DIE SLAPPE PUDDING? HA, HA, HA!

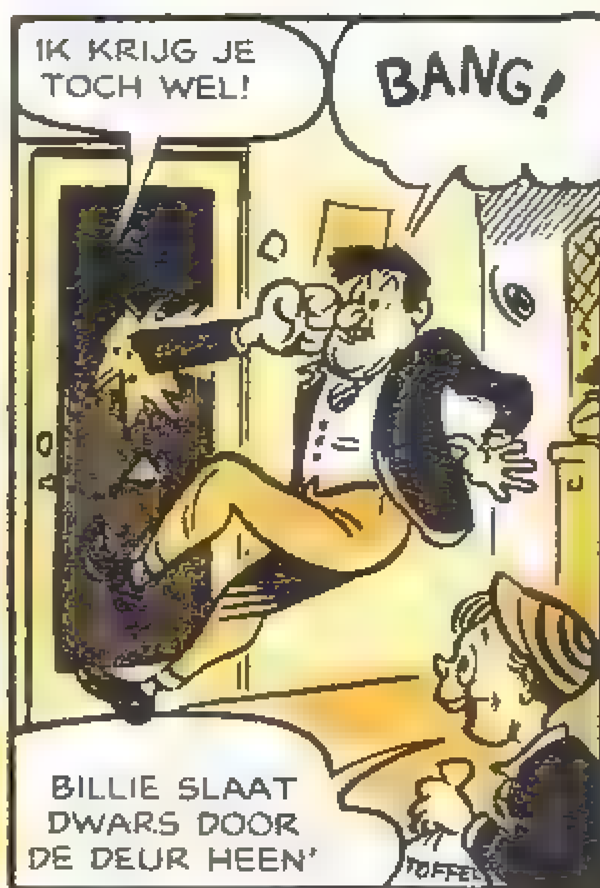

SLAPPE PUDDING? DAT NEEM IK NIET!
BENG!

WIE WAS ER NOU EEN SLAPPE PUDDING?
WAT EEN GEWELDENAAR!
NIEMAND IS ZO STERK ALS BILLIE!

VLUG, BILLIE, JAN KOK WIL ONZE TOFFEES AFNEMEN!
O JA?

LAAT DIE JONGEN MET RUST, KOK, OF JE KRIJGT MET MIJ TE DOEN!
WAAR BEMOEI JIJ JE MEE, DIKKE? HOEPEL OP!
J. KOK
TOFFEE

ERUIT JIJ!

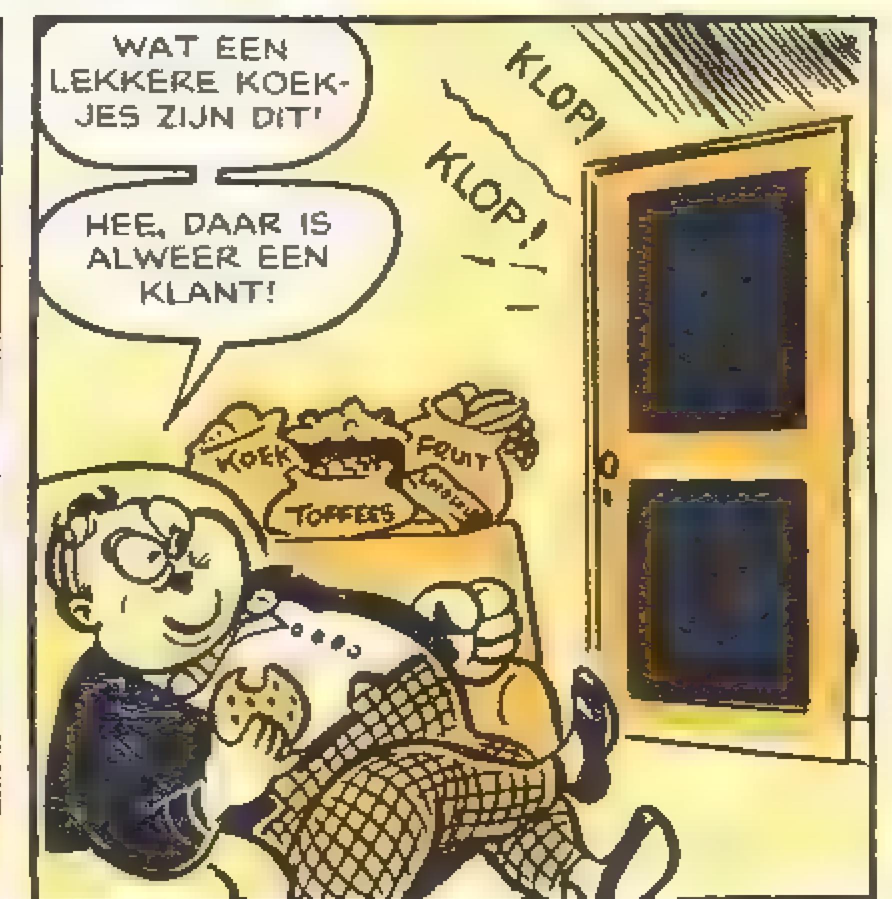

IK KRIJG JE TOCH WEL!
BANG!
BILLIE SLAAT DWARS DOOR DE DEUR HEEN!

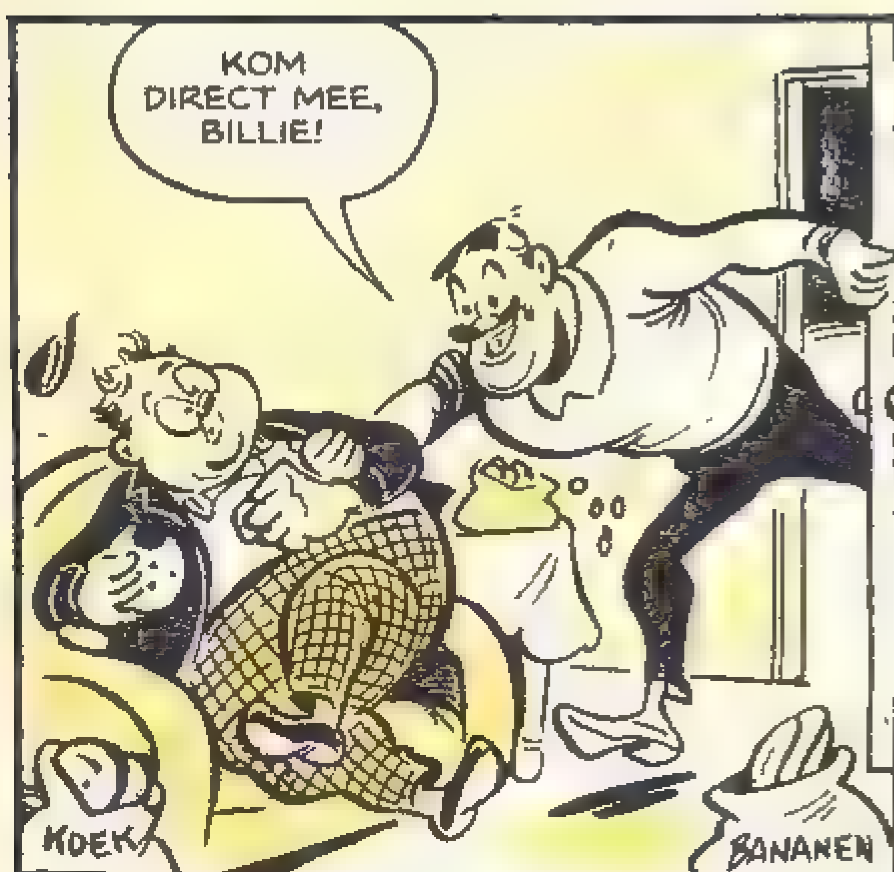

BEDANKT VOOR JE HULP, BILLIE! JE MAG MIJN TOFFEES HEBBEN!

TJONGE, DIE STENEN VUIST KAN ME OP DIE MANIER EEN HELEBOEL SNOEPGOED OPLEVEREN!

ALS IK EEN BEETJE RECLAME MAAK, KRIJG IK VAST WEL EEN BOEL KLANTEN!
VERF
BILLIE TURF BESCHERMT KLEINE JONGENS. TE BETALEN MET KOEKJES, TAARTJES, BANANEN ENZOVOORT

WIL JE MIJ BESCHERMEN, BILLIE? HIER ZIJN MIJN SNOEPJES!
LEG ALLES MAAR OP TAFEL, JONGENS!
BILLIE TURF BESCHERMT KLEINE JONGENS. TE BETALEN MET KOEKJES, TAARTJES, BANANEN ENZOVOORT
SNOEP
SNOEP

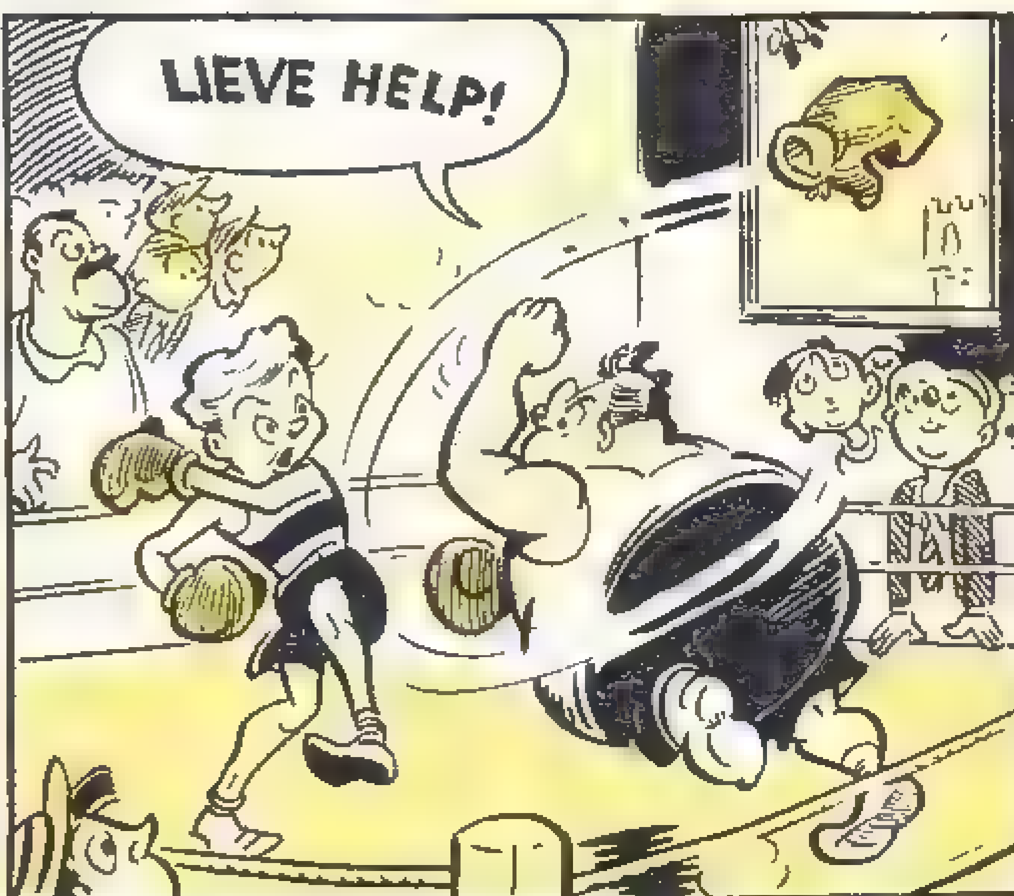

WAT EEN LEKKERE KOEKJES ZIJN DIT!
HEE, DAAR IS ALWEER EEN KLANT!
KLOP!
KLOP!
KOEK
TOFFEES
FRUIT

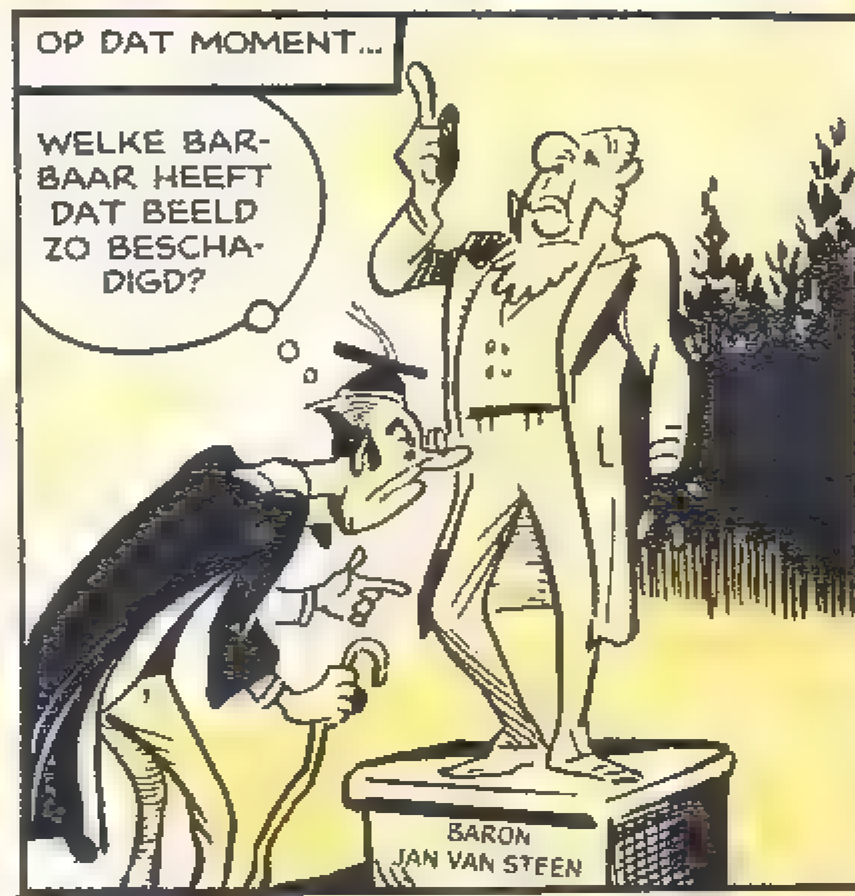

KOM DIRECT MEE, BILLIE!
KOEK
BANANEN

IK HEB GEHOORD DAT JIJ ZO GOED KUNT BOKSEN EN DAAROM MAAK IK JE LID VAN ONZE BOKSCLUB! SPEEL MAAR EENS EEN PARTIJTJE TEGEN KEES!
GYM ZAAL

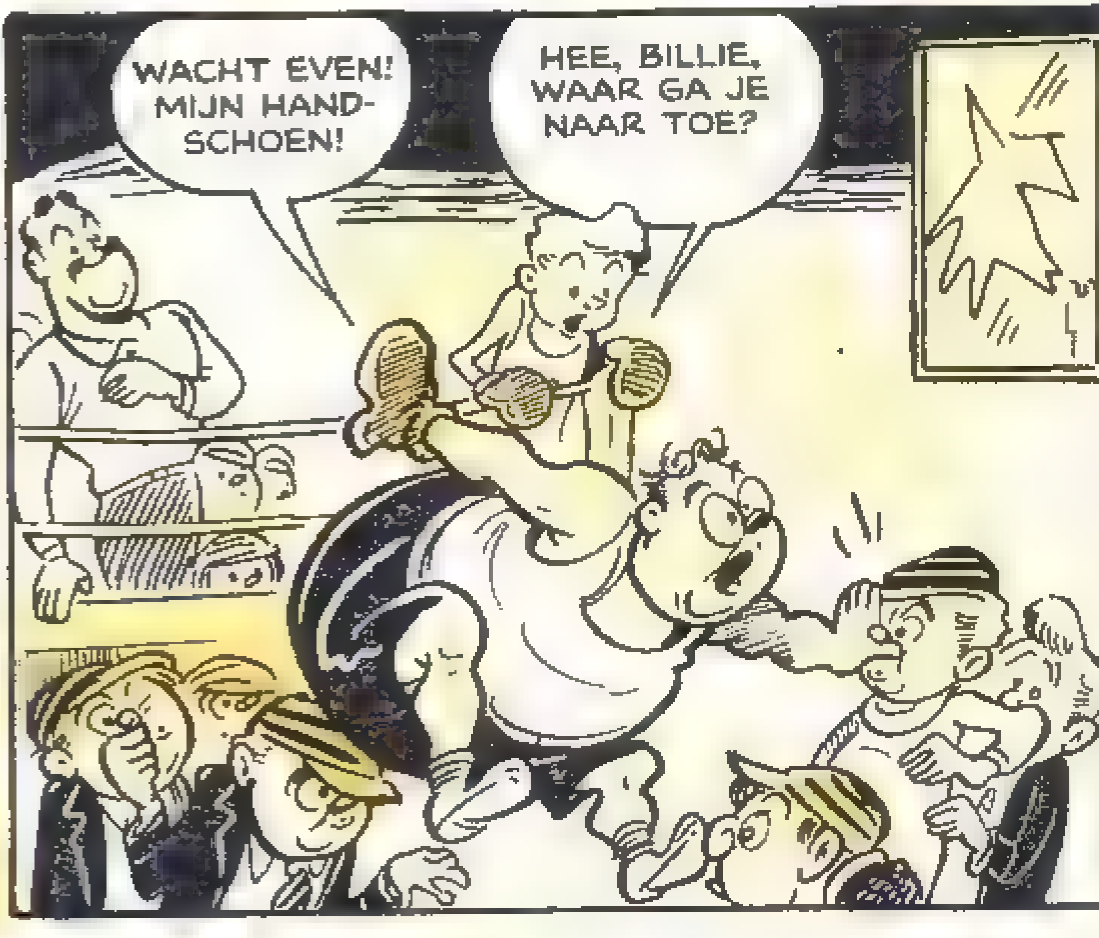

BEN IK EVEN DE SIGAAR! ENFIN, IK STOP DIE STENEN VUIST MAAR IN MIJN HANDSCHOEN!

ZIJN JULLIE KLAAR, JONGENS?
IK HOEF MAAR ÉÉN KLAP TE GEVEN, DAN IS IE BUITEN WESTEN!

LIEVE HELP!

OP DAT MOMENT...
WELKE BARBAAR HEEFT DAT BEELD ZO BESCHADIGD?
BARON JAN VAN STEEN

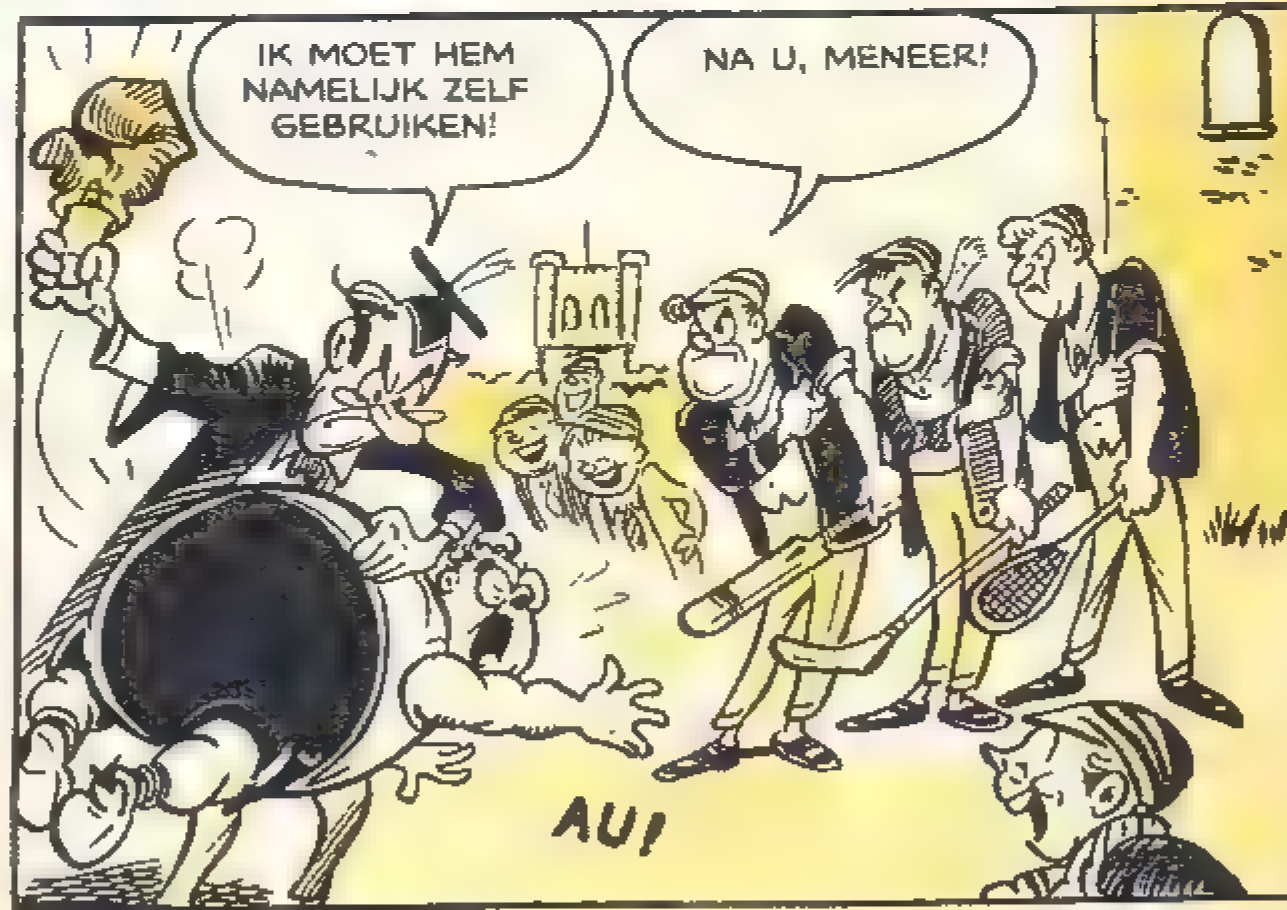

BANG!
GYMZAAL

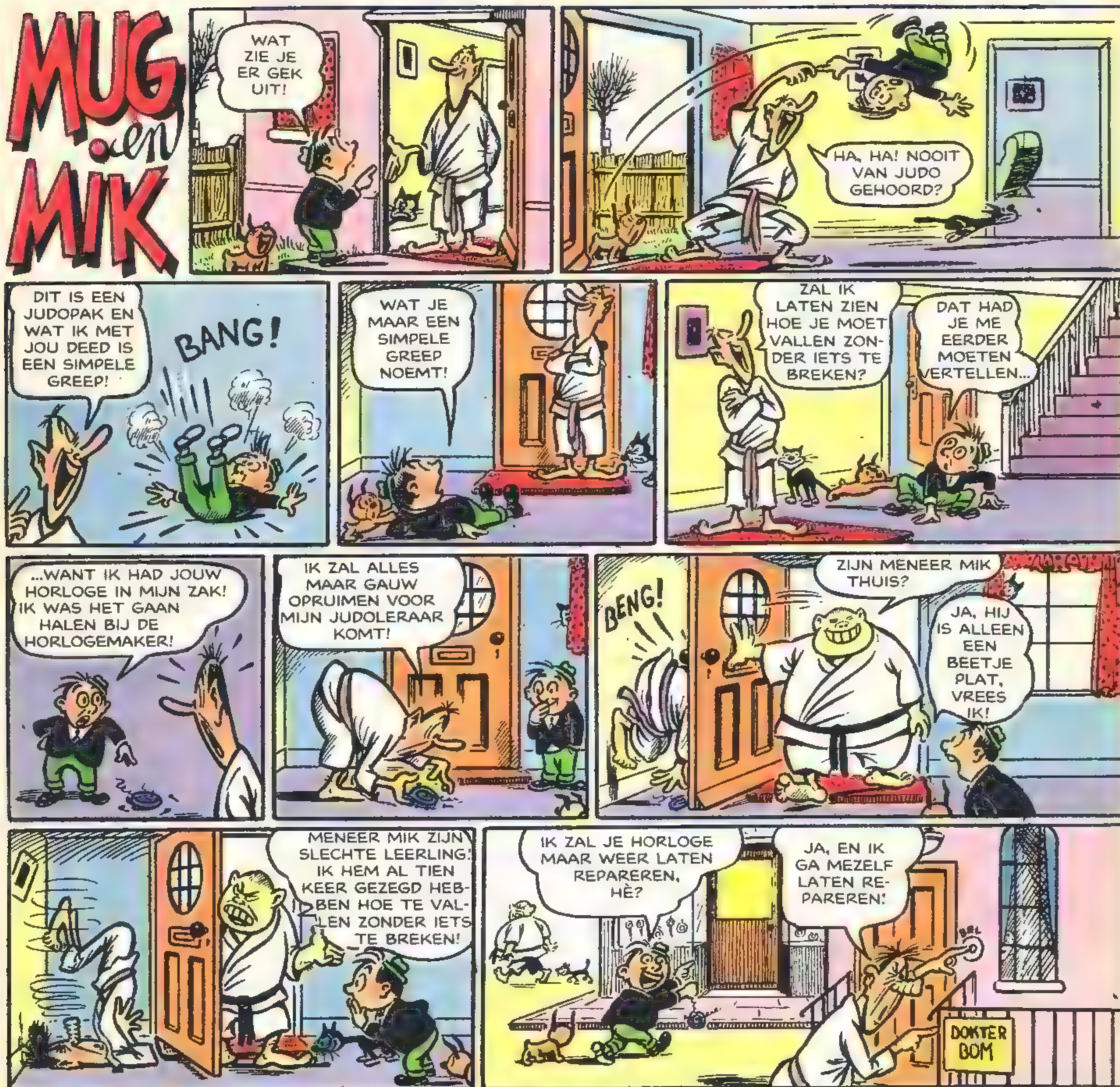

WACHT EVEN! MIJN HANDSCHOEN!
HEE, BILLIE, WAAR GA JE NAAR TOE?

IK BEN ZO TERUG!

IK VERMOED DAT BILLIE HIER MEER VAN WEET!

O, DAAR IS MIJN HANDSCHOEN! MAG IK HEM WEER HEBBEN?
DAT MAG JE NIET!!

IK MOET HEM NAMELIJK ZELF GEBRUIKEN!
NA U, MENEER!
AU!

Giraffen

Giraffen (vroeger ook weleens kameelpaarden genoemd) behoren tot de grote dieren van Afrika. Ze hebben lange, dunne poten, een lange nek en betrekkelijk kleine kop en voeden zich met bladeren en twijgen van groene bomen en struiken. Ze eten geen gras en wel om de eenvoudige reden, dat ze alleen met moeite met hun kop bij de grond kunnen komen. Als ze willen drinken, doet dit probleem zich natuurlijk wél voor; een giraf strekt dan eerst zijn voorpoten heel wijd uit en in deze houding kan hij bij het water. Overigens kunnen giraffen lange tijd zonder water leven.

Vroeger waren er in Afrika veel meer giraffen dan nu. Vooral in Kenia en Tanganjika kwamen de dieren veel voor. Helaas heeft de ongecontroleerde jacht op deze dieren veel schade aangericht en was men tenslotte genoodzaakt om de exemplaren, die nog over waren, speciaal te beschermen. Tegenwoordig zijn giraffen vooral in de wildparken en reservaten van Afrika te zien.

Giraffen lijken gemoedelijke en goedige dieren en dat zijn ze ook wel, maar in geval van nood hebben zij de beschikking over een geducht wapen, waarmee ze het zelfs tegen de koning van de wildernis, de leeuw, durven opnemen. Dat wapen bestaat uit hun hoeven, waarmee ze geweldig rake klappen kunnen uitdelen.

Mmm, chocola van binnen, Suiker van buiten... Smarties! Zóóó veel, zóóó lekker, zóóó veel kleuren... Smarties! Om te bijten. Om te zuigen. Om mee te spelen. Om uit te delen... Smarties!

25 ct per pakje.

Een Rowntree produkt.

Geluk bij een ongeluk

door Ford Whitaker

Tussen de stille oevers van de rivier, die zich door het woud in het hoge noorden slingerde, gleed de kleine kano stroomafwaarts. Met lichte bewegingen en zonder zich in te spannen haalden de beide broers hun peddels door het water. Achterin zat Bill Maclean, die met trots naar zijn jongere broer keek. Hij had schik in de jongen. Don was pas zestien en hij was nu ongeveer zes maanden met Bill in het noorden. Toch had hij in die korte tijd heel wat geleerd en hij had zich goed gehouden. Het noorden kan namelijk iemand maken of breken. Het verblijf hier had Don in ieder geval geen kwaad gedaan; hij was met de dag meer gehard geworden.

„Je hebt een aardige hand van peddelen, Don!" zei Bill prijzend. Hij moest hard praten om zich boven het gelijkmatige bruisen van het water verstaanbaar te maken.

„Ik ben niet helemaal zo'n groentje meer als toen ik uit Toronto kwam, hè?" grinnikte Don over zijn schouder. „Ik meen me te herinneren dat jij indertijd voorspelde dat ik er binnen zes weken genoeg van zou hebben!"

„Voor een nieuweling breng je het er helemaal niet slecht af!" riep Bill lachend. „Maar houd je aandacht nu bij je peddel, want anders komen we in de knoei. We zijn al gauw aan de stroomversnellingen toe. Zo meteen moeten we maar een eind lopen."

Don haalde gehoorzaam zijn peddel weer door het steeds ruwer wordende water en bepaalde zijn aandacht bij wat hem te doen stond. Het water werd geleidelijk onrustiger.

„Nu maar naar de kant, Don!" schreeuwde Bill

Samen brachten de Macleans hun kano uit de sterke stroom vandaan. Don voelde de kracht van de rivier tegen zijn peddel toen hij zwoegde om het ranke vaartuig naar de oever te krijgen. De spieren van zijn armen spanden zich als koorden.

„Met de stroom mee gaat het gemakkelijker, hè?" hijgde hij.

„Mond dicht en hierlangs," antwoordde de praktische Bill. „We hadden achteruit moeten peddelen. De rivier laat niet met zich spotten."

Een paar minuten later lagen ze dan toch in het kalmere water dicht bij de oever te deinen. Vlug waadden ze naar de kant en trokken de kano tegen de wal op.

„We blijven hier even rusten, Don," zei Bill, terwijl hij hun spullen uit de kano haalde. „We hebben nog een flink eind lopen voor de boeg, dus laten we eerst eens wat drinken."

„Hier in de buurt was het, geloof ik, dat jij en die agent Pritchard zo'n heibel hebben gehad met die bende van Dupree, niet, Bill?" vroeg Don, terwijl hij aanmaakhout begon te zoeken.

„Inderdaad, dat was hier. De plek is met een kruis aangegeven," antwoordde Bill grimmig. „Er is wat afgeschoten, toen, geloof dat maar gerust."

„Denk jij dat Dupree nog ooit eens zal

doen, waarmee hij je toen gedreigd heeft?" vroeg Don.

„Het duurt in ieder geval nog wel vijftien jaar, voordat Dupree zelf wat kán doen," zei Bill somber, „maar zijn broers zouden weleens kunnen proberen mij te pakken te krijgen. Daar hebben ze me vaak mee gedreigd."

„Stil eens! Wat is dat?" vroeg Don verschrikt, toen er een paar meter verderop iets in het kreupelhout ritselde.

„Je bent zo schrikachtig als een jonge kat, jochie," plaagde zijn broer. „Dacht je soms dat Louis Dupree hier ergens op ons zat te loeren?"

„Daar!" schreeuwde Don. Hij liet de houtjes die hij verzameld had, vallen „Het is een beer! Een zwart berejong!"

„Waar?" riep Bill, die snel zijn geweer greep en tussen de bomen door rende.

„Kijk!" wees Don. Ongeveer twintig meter verderop stond, tussen een wirwar

van bosbessen en struiken, een dik, wollig en, alles bij elkaar genomen, erg grappig jong beertje. Het dier keek met pientere oogjes naar de beide mensen, die langzaam dichterbij kwamen. Zijn bekje was helemaal paars, zodat het wel erg duidelijk was dat hij zich pas aan de bosbessen te goed had gedaan.

„Zou zijn moeder ook in de buurt zijn?" vroeg Bill zich af, terwijl hij het bos in tuurde. „Houd jij het jong in de gaten, dan zal ik eens rondkijken."

Met het geweer in de aanslag liep hij zachtjes in de richting van de bomen. Hij bleef even staan in de schaduw van een den en luisterde oplettend. Afgezien van het schelle geluid van een Vlaamse gaai hoorde hij geen teken van leven.

„Ik geloof vast dat het beertje verdwaald is," veronderstelde Don even later, toen zijn broer weer terugkwam. „Hij piept en hij jankt, net alsof hij om zijn moeder roept."

„Misschien wel," zei Bill, die lachen moest om het grappige bundeltje dat kwaad naar de lange stok keek, waarmee Don het beestje tegenhield, zodat hij niet weg kon komen. „Er is nergens een moederbeer te zien. Dat is trouwens maar goed ook voor ons," voegde hij er grimmig aan toe.

„Wat ben je van plan met hem te doen, Bill?" vroeg Don bezorgd. „Wat moet er nu van zo'n verdwaald beestje terechtkomen? Hij is nog zo klein."

Bill streek nadenkend over zijn stoppelige kin. „Ja, dat vraag ik mij ook al af," mompelde hij. „Zeg, ik heb een idee! We houden het beestje zelf, tot we eens een keer niets meer te bikken hebben!"

„Te bikken?" vroeg Don niet begrijpend.

„Ja, te bikken. Of te eten, als je dat beter verstaat. We nemen hem mee naar huis en we brengen hem groot. Tegen de herfst is hij vast al een behoorlijke knaap. Berevlees is in de zomer toch niet zo lekker. Om te eten zijn ze het best in het najaar als ze dik en vet zijn."

Don keek medelijdend naar het berejong. Het was zo'n aandoenlijk schepsel, dat hij er niet aan denken moest dat het eenmaal zou worden opgegeten. Hoewel, uitstel was altijd nog beter dan onmiddellijke veroordeling. Er kon nog van alles gebeuren, voordat het herfst was.

„In orde," zei hij. „Maar hoe had je gedacht hem mee naar huis te nemen?"

„Reuzegemakkelijk," glimlachte Bill. „Pak het visnet maar eens, Don. Daar kunnen we hem mooi inrollen."

„Reuzegemakkelijk" bleek toch niet helemaal het juiste woord voor dat karweitje te zijn... Het beertje mocht dan klein zijn, het gaf me daar een nummertje vechten weg, zoals je het zelfs van een volwassen exemplaar nauwelijks zou verwachten. Het was vanzelfsprekend dat het dier er zich instinctief tegen verzette om te worden gevangengenomen, en dit ging gepaard met heel wat lawaai en gezwoeg van de kant van de beide broers. Het beertje had nog zijn melktanden, maar het wist die uitstekend te gebruikken, wat Bill een paar lelijke beten in zijn arm bezorgde. Na een poosje lag het jong echter als een verontwaardigd en niet te herkennen bundeltje hulpeloos te hijgen in het visnet.

„Ziezo," bromde Bill en hij zoog op de wond aan zijn arm. „Geloof maar gerust, dat we het met die knaap heus zo gemakkelijk niet te stellen krijgen."

„We moeten hem ook een naam geven, als we hem bij ons houden," grinnikte Don. „Laten we hem Boffie noemen, ik vind dat hij wel geboft heeft, nu we hem hebben gevonden."

„Dat weet ik nog zo net niet," mompelde Bill, die dacht aan wat het beertje in de toekomst te wachten stond.

... en toen zag hij Bill uit het schuurtje komen en weer langs het raam rennen.

Bij de Carcajoukreek, waar de hut van Bill stond, was de beer al gauw op zijn gemak. Het voeren van Boffie leverde geen problemen op. Hij was een alleseter en er waren vissen en bessen in overvloed beschikbaar. Bovendien kreeg hij iedere avond een kom pap om zijn honger te stillen. Bill en Don lachten zich een kriek om de bokkesprongen van het grappige beest. Zelfs toen ze Boffie op heterdaad betrapten bij het wegkapen van proviand, lachte Bill toegeeflijk.

„Wat is hij leuk, hè?" zei Don geestdriftig. Hij was erg gehecht aan het dier, dat hem overal achternaliep.

„Ja, hij is langzamerhand een lust voor het oog geworden," zei Bill terwijl hij zich een sigaret rolde. „Het water loopt me om mijn tanden als ik naar hem kijk. Heb jij weleens berebiefstuk gehad? Nee, vast niet. Nou, dan staat je wat heerlijks te wachten, Don."

Dons gezicht betrok. Hij stond op en zei, niet erg op zijn gemak: „Zeg, dat is toch zeker maar een grapje?"

„Om de dooie dood niet, ik meen het," protesteerde Bill, die een lucifer aanstreek. „Van dat berejong kunnen we wel een paar weken lang eten als we hem goed vetmesten."

Don ging op de bank bij de kachel zitten en Boffie buitelde naar hem toe. Vriendelijk wreef de jongen over de glanzende zwarte vacht van het dier, terwijl het op zijn achterpoten ging staan en speels met zijn klauwen naar zijn knie sloeg.

„Ik wou dat wij je maar niet hadden gevonden," mompelde hij tegen Boffie. „Als je vrij was gebleven, liep je misschien minder gevaar dan nu."

Boffie gaf natuurlijk geen antwoord. Hij zat op zijn gemak op de grond. Zijn achterpoten had hij gespreid en in zijn voorpoten hield hij een busje met keukenstroop, dat hij leeglikte, terwijl hij knorde van genoegen.

Pas toen de korte noordpoolzomer plaatsmaakte voor de herfst en de bomen 's morgens vroeg met rijp bedekt waren, werd Boffie langzamerhand een probleem. Hij had zich ontwikkeld tot een onbehouwen deugniet, waar terdege rekening mee gehouden moest worden. Soms wreef Bill zich peinzend over de kin en verklaarde, dat hij nu gauw eens wat aan Boffie moest doen. Don maakte zich daar erg bezorgd over. Hij zag ook wel, dat het zo niet lang meer kon doorgaan, nu de beer zienderogen groter werd. Toch waren hij en Boffie zulke goeie maatjes geworden, dat hij er niet aan moest denken dat het dier iets zou overkomen.

Op avontuur belust ging Boffie op zekere avond de provisiekast eens verkennen. In zijn vrolijke overmoed proefde hij van alle levensmiddelen, van het meel tot de suiker. Toen de Macleans hem vonden, leek hij net een suikerbakker, die als een wildeman in zijn bakkerij tekeer was gegaan

„Nou heb ik er genoeg van," zei Bill kwaad en Don kon zijn broer horen knarsetanden van woede. „Nu heeft die ellendige beer me lang genoeg geërgerd. Morgen moet het maar gebeuren."

Don kende zijn broer goed genoeg om te weten dat deze precies meende wat hij zei. Boffie was ten dode opgeschreven. Als Bill niet zo'n zware dag in de bossen achter de rug had, zou hij meteen al korte metten met de beer hebben gemaakt.

Don kon die nacht niet in slaap komen. Hij vond dat hij het beest niet mocht laten doodschieten, anders zou hij het gevoel hebben, dat hij het had bedrogen. En wat die berebiefstuk betreft: als hij daar alleen al aan dacht, werd hij misse-

Vervolg op blz. 26

1

Het geheim van de groene woonwagen

door Stephen Mogridge

HOOFDSTUK I

De rode raket

Ik weet een kortere weg, maar het is een beetje gevaarlijk die te nemen. Ik bedoel. . . we zouden in moeilijkheden kunnen raken."

„Wat voor moeilijkheden?" Dick Sullivan streek met een hand door zijn zwarte krullen en keek naar de rotsige top van de Gibbet, ongeveer twintig meter boven de begane grond.

„Nou, dan moeten we door het bos van *Het Smokkelaarsnest* en ze hebben daar een bullebak van een jachtopziener." Yves Trettans blik ging ook omhoog — naar de top van de berg, die er op deze zonnige morgen om leek te vragen beklommen te worden.

Dick grinnikte. „Die jachtopziener zal ons heus niet opeten en we kunnen er toch voor zorgen, dat hij ons niet te zien krijgt! Ik vind het in ieder geval de moeite waard het te proberen. Als de gewone weg tenminste zoveel langer is. . ."

„Ja, die loopt helemaal om het dorp heen." Yves keek Dick aan. „Ik ben er ook voor de kortere weg te nemen, maar hoe zou Basil erover denken?"

De twee jongens draaiden zich om en keken naar de gebogen figuur, die op handen en voeten door de droge sloot opzij van de weg kroop. Basil was Dicks jongere broer — een ernstige, broodmagere knaap van twaalf, die al besloten had wat hij later zou worden: bioloog.

„Basil! Heb je het gehoord?" riep Dick.

Basil knikte en kroop uit de sloot. Een indrukwekkende verrekijker — zijn kostbaarste bezit — bungelde om zijn nek en hij had een bosje witte bloemen in zijn hand. „Een vrij zeldzaam heidebloempje," zei hij, opkijkend naar zijn grotere broer. „Op een schaduwrijk plekje bloeit zo iets eerder. Maar het kan natuurlijk ook zijn, dat hier in Cornwall de grond vruchtbaarder is dan bij ons in Londen."

„Heb je het gehoord?" Dick had niet de minste belangstelling voor bloemen en planten en hij keurde de trotse vondst van zijn broertje nauwelijks een blik waardig. „We nemen de kortere weg naar de top van de Gibbet."

„Groeien daar planten in het wild?" vroeg Basil peinzend. „Of zijn er misschien zeldzame insekten? Ik was daar in die droge sloot eigenlijk op zoek naar een bepaald soort torretjes."

„Bloemen en torretjes kun je overal vinden," antwoordde Dick ongeduldig. „Kom op. Yves zegt dat we van de top van de berg de raketbasis kunnen zien."

Yves knikte.

„Ja. Misschien wordt er vandaag wel weer een raket afgevuurd. Sinds Pasen is er niets meer te doen geweest en ze kunnen natuurlijk ieder moment weer beginnen. Ik hoop dat we iets te zien krijgen van dat geleide projectiel, waarover ze laatst in de kranten schreven."

„De *Lichtflits?*" vroeg Basil, schouderophalend. „Voor mij is het een waarde-

loos ding. Alle vogels schrikken zich een ongeluk als zo'n gevaarte door de lucht suist."

Yves' ogen straalden.

„Ja, de *Lichtflits*. Machtig, jò! Weet je dat ze hem kunnen richten op een bewegend doel, dat kilometers en kilometers verwijderd is van de afvuurplaats? De *Lichtflits* kan zelfs een eigen doel uitkiezen. Fantastisch, hè?"

„Bah!" Basil keek zijn vriend met opgetrokken wenkbrauwen aan. „Raketten, straaljagers en race-auto's zijn de enige dingen waarover jullie kunnen praten, terwijl je de heerlijkste natuurschatten bij wijze van spreken voor het grijpen hebt. Ik begrijp niet dat je geen belangstelling hebt voor planten, bloemen en dieren, Yves."

Yves Trettan glimlachte.

„Luister nou eens, Basil. Jij voelt je niet aangetrokken tot raketten en snelle auto's en ik heb niet zo'n razende belangstelling voor bloemen en planten. Maar laten we nu niet onze tijd staan te verkletsen. Het vijandelijke terrein ligt braak om veroverd te worden."

„Mij best!" Basil keek naar de witte bloempjes in zijn hand. „Ik was al lang van plan eens een kijkje te gaan nemen op de Gibbet. Je weet nooit wat je er voor zeldzame exemplaren vindt."

„Zo is het!" Yves begon het stoffige zandpad op te lopen.

„Ik zou in de eerste plaats maar goed uitkijken naar die jachtopziener, Basil," zei Dick. „Want dat is een exemplaar, dat we maar beter uit de weg kunnen blijven."

Basil grinnikte.

„Ach, misschien breid ik mijn verzameling vlinders en gedroogde bloemen nog eens uit met een collectie opgezette wilde beesten. En het lijkt me nog niet zo gek met die jachtopziener te beginnen."

„Het is in ieder geval een heel apart exemplaar!" zei Yves lachend. „Maar in alle ernst! we kunnen het beter niet met hem aan de stok krijgen, want dan zijn we nog niet gelukkig. We gaan hier het pad af en dan moeten we zo snel mogelijk bij dat kreupelhout daar links zien te komen. Er is daar een soort greppel, waarin we ongezien de kust kunnen verkennen voor we verder gaan."

Yves liep voorop. Hij kende de weg hier op zijn duimpje en hij voelde zich als de aanvoerder van een machtig leger. Basil volgde hem op de hielen en Dick sloot de rij. Hij was een kop groter dan de andere twee, zodat hij over hun hoofden het grimmige, donkere bos kon zien, dat de weg naar de top van de Gibbet leek te versperren. Het bos had iets onheilspellends, vond Dick. Zelfs op een stralende lentemorgen.

„Staat het huis midden in het bos?" vroeg hij aan Yves.

„*Het Smokkelaarsnest*? Ja. Je kunt het van hieruit niet zien, maar het ligt in een soort kom die over de zee uitkijkt."

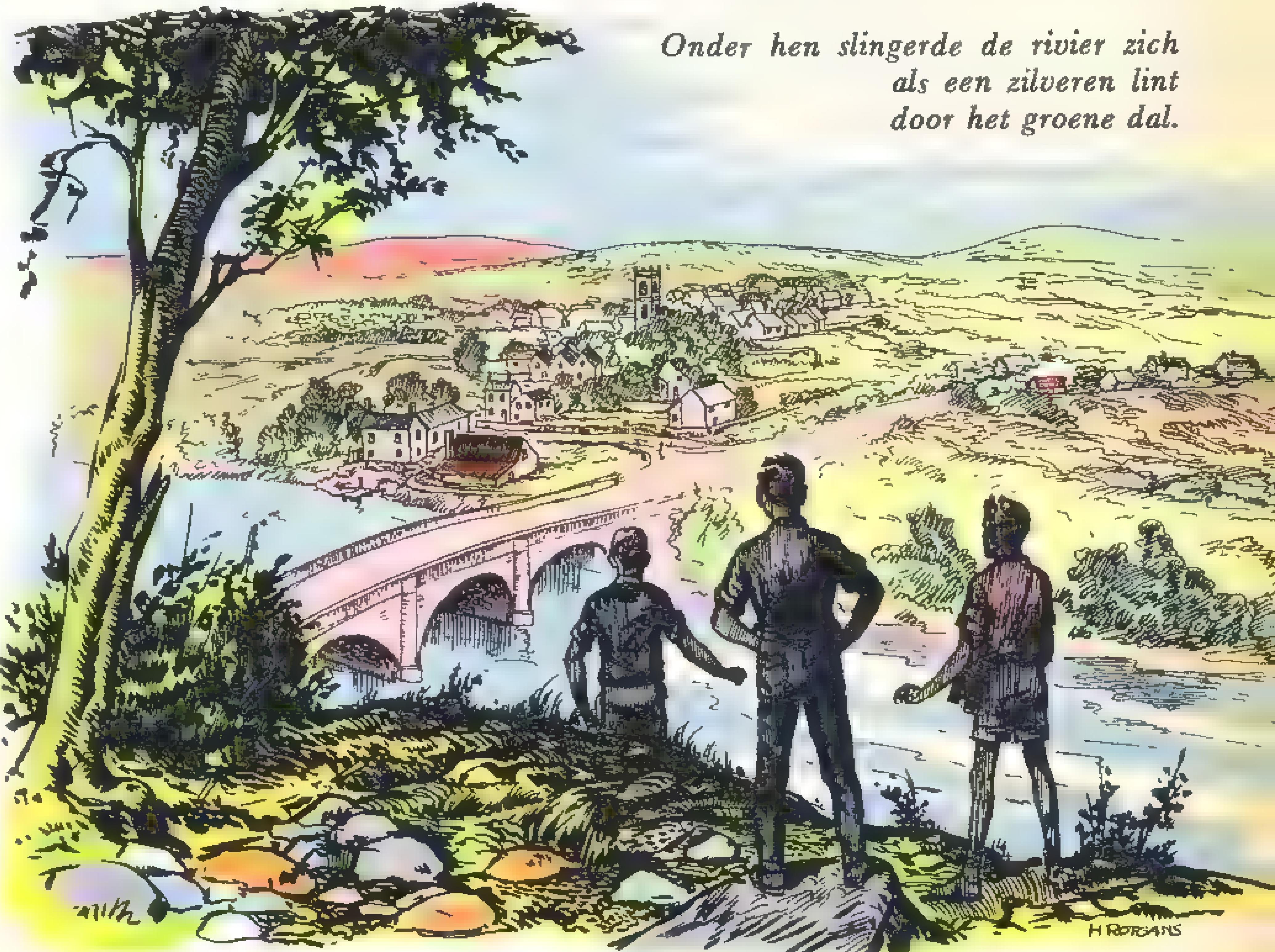
„Waarom heet het eigenlijk *Het Smokkelaarsnest*?" wilde Basil weten.

„Omdat het vroeger de schuilplaats van een bende smokkelaars is geweest." Yves zweeg een ogenblik en wees naar het bos. „Ze voerden hun smokkelwaar met kleine scheepjes aan en brachten hem 's nachts onder dekking van het bos naar de kelders van het huis. Maar op een nacht liepen ze in de val. De douane had een tip gekregen, dat er een of andere kostbare lading onderweg was en ze verscholen zich in een hinderlaag. Volgens de verhalen is er die nacht vreselijk gevochten, maar uiteindelijk moesten de smokkelaars zich wel overgeven. En sindsdien is het huis altijd bekend gebleven als *Het Smokkelaarsnest*, hoewel het ook nog een andere naam heeft."

Toen ze de rand van het bos bereikt hadden, werd de helling plotseling veel steiler. Ze haastten zich niet. Het was nog vroeg in de morgen en ze hoefden pas tegen lunchtijd terug te zijn.

Onder hen slingerde de rivier zich als een zilveren lint door het groene dal, waarin de vriendelijke huisjes van Tregore tegen elkaar aanleunden. Daarachter — aan de rand van het dorp — lag het caravankamp, waar Dick en Basil veertien dagen met hun ouders logeerden. Hun vader, die in het hartje van Londen op een bank werkte, had voor de paasvakantie een caravan gehuurd en daarmee was het hele gezin erop uitgetrokken. Het plan kwam van Basil, die al maandenlang likkebaardend had gesproken over een vakantietocht in de lente, als de hele natuur geurend en stralend uit de winterslaap ontwaakte. Meneer Sullivan was aanvankelijk niet zo bar enthousiast geweest over het plannetje — hij had liever in de zomer vakantie genomen — maar hij had zich laten overhalen en het experiment was een volledig succes geworden. Het hele gezin genoot met volle teugen en vooral de twee jongens hadden een machtige tijd.

De eerste de beste dag van hun vakantie hadden ze kennis gemaakt met Yves Trettan — een jongen van hun leeftijd uit het dorp — en sindsdien trokken ze er steeds als een onafscheidelijk drietal op uit. Basil voortdurend met beide ogen wijd open voor de vele natuurschatten van Cornwall; en Dick — die zich meer aangetrokken voelde tot de techniek — één en al oor voor Yves' enthousiaste verhalen over de raketbasis, die enige tijd geleden op ongeveer tien kilometer afstand van Tregore was gebouwd.

Onder hen slingerde de rivier zich als een zilveren lint door het groene dal.

Yves vertelde zijn nieuwe vriend dat de basis zich over een enorme oppervlakte uitstrekte en was omgeven door een dubbele, metershoge afzetting van beton. De bouw van die dubbele muur had vele maanden in beslag genomen en de lage, loodsachtige gebouwen waren vanaf de begane grond volkomen aan het oog onttrokken.

Maar al was er weinig te zien van de raketbasis, te horen was er des te meer. De raketten die afgeschoten werden, verscheurden de stilte van Cornwall onophoudelijk met oorverdovend geraas. Het gebeurde ook nogal eens dat er een raketlancering mislukte en dan leek Cornwall helemaal op zijn grondvesten te schudden. De raket schoot in zo'n geval met veel

Bijna op het laatste moment kwam er een flauwe bocht in de baan die het projectiel beschreef.

misbaar het luchtruim in en explodeerde dan plotseling op vrij geringe hoogte.

„We zijn er nu bijna." Yves bleef staan en keek gespannen in de richting van het bos. „Basil, jij hebt een verrekijker. Zie je ergens iets bewegen tussen die bomen daar?"

Basil hield de kijker voor zijn ogen.

„Hoe ziet de vijand er uit?"

Yves grinnikte.

„Nogal behaard. Baard, snor en woeste pruik. Loopt op twee benen en draagt een buks in voorpoten."

Terwijl Basil de omgeving centimeter voor centimeter aftuurde, klom Dick voorzichtig naar de top van de berg en keek omlaag. Onder hem prijkte een onafzienbare, zacht glooiende heidevlakte met in het midden een groepje betonnen bunkers als een grimmige, onneembare vesting. Dat was het enige, dat er van de raketbasis te zien was. Het enige. . . behalve een langwerpige, vuurrode raket, die loodrecht stond opgesteld op enige afstand van de bunkers

„Jongens! Kom eens kijken!" riep Dick. En op hetzelfde ogenblik ontstond er aan de onderkant van de raket een enorme witte rookpluim, die de vuurrode speer leek op te tillen. Langzaam aanvankelijk en volkomen geluidloos.

De rookpluim werd steeds dikker en de raket klom sneller En toen daverde een korte, snerpende knal door het dal, gevolgd door een alles overstemmend gesis. Woesssssssssssj!!! Met een razende snelheid schoot het projectiel de ruimte in, een vuilwitte kolom rook achter zich aanspuitend

Hijgend plofte Basil naast zijn broer neer en richtte zijn verrekijker op de verdwijnende raket.

„Heb je hem, Basil?" vroeg Dick. „Ik wed, dat het een *Lichtflits* is!"

„Ik zie geen naam," antwoordde Basil droog. „Om precies te zijn, zie ik niet veel meer dan een snel kleiner wordende stip. Een. . ." Hij hield zijn adem in en drukte de verrekijker krachtiger tegen zijn ogen. „Dick! Yves! Hij. . . komt terug!"

„Dat is niet zo gek," antwoordde Dick. „Het is een geleid projectiel en waarschijnlijk wordt hij nou pas langs radiografische weg naar zijn doel geleid."

„Hij is honderdtachtig graden gedraaid. Hij. . . ik. . . Jongens. . ." Basils stem sloeg over. „Zouden *wij* misschien het doel zijn? Hij komt recht op ons af!"

Voor het blote oog was de raket nog steeds niet meer dan een bijna onzichtbare stip, maar het spoor dat hij in de lucht trok, vormde een scherpe, onheilspellende bocht. En het brommende geraas werd snel luider.

Dick keek met ingehouden adem naar de lucht en hij verlangde plotseling heel vurig terug naar de veiligheid van de nauwe Londense straat waarin hun huis stond. Hadden de mannen van de basis de raket niet meer onder controle? Zouden ze hem nog op tijd radiografisch tot ontploffing kunnen brengen?

Het projectiel werd groter en groter en week geen millimeter uit zijn baan. . . Een baan die zijn einde vond op de top van een twintig meter hoge heuvel, waarop drie jongens, angstig weggedoken in hun schouders, wachtten. . .

HOOFDSTUK II

Meneer de gorilla

De ramp leek onafwendbaar en hoewel de raket met een duizelingwekkende snelheid op hen afkwam, was het of de tijd stilstond. Razend, brullend, gierend schoot het rode monster naderbij, recht op het dodelijk verschrikte drietal af.

En toen, bijna op het laatste moment, kwam er een flauwe bocht in de baan die het projectiel beschreef. Een dichte, verstikkende rookwolk sloeg neer op de top van de Gibbet, terwijl de raket in een wijde boog over de afvuurbasis schoot en in de richting van de zee daverde

Dick wilde net opgelucht uitroepen, dat ze de raket gelukkig weer onder controle hadden, maar op datzelfde moment klonk er een oorverdovende explosie en zagen ze een verblindende lichtflits boven de zee. In een wolk van vuur en grauwe rook spatte het projectiel uit elkaar.

Yves stond op en tuurde met een hand boven zijn ogen naar de zee.

„Dit is nu al de vierde keer, dat ik zo'n ding vlak na de lancering zie ontploffen," zei hij. „Maar ik ben er nog nooit zo van geschrokken. Het scheelde maar een haartje of we waren er geweest."

Basil knikte ernstig.

„Nou, zeg dat wel!" Zijn gezicht was spierwit. „Nu kan ik me voorstellen hoe een veldmuis zich moet voelen als hij een havik op zich ziet afduiken."

„Ik begrijp niet dat ze hem niet tot ontploffing hebben laten komen toen hij de eerste keer boven zee was," zei Dick nijdig. „Dit was toch hoogst onverantwoordelijk. Ze hadden hem meteen moeten vernietigen, zodra ze hem uit zijn baan zagen raken."

„Misschien was het ontploffingsmechanisme kapot," zei Basil. „Maar in dat geval vraag je je af waarom hij uiteindelijk toch nog explodeerde."

Yves haalde zijn schouders op.

„We zullen er wel nooit achter komen." Hij stond op. „Laten we nu maar weer naar beneden gaan, want ik voel me hier toch niet erg lekker."

Ze begonnen aan de afdaling en toen ze de uitloper van de helling hadden bereikt, bleef Yves plotseling staan en hield een vinger tegen zijn lippen. Basil en Dick slopen naderbij.

Ze stonden aan de rand van een open plek, die het grondgebied van *Het Smokkelaarsnest* begrensde, en ze verscholen zich achter een paar struiken.

„Kijk daar eens," zei Yves en hij wees naar het midden van de open plek, waar een felgekleurde groene woonwagen op hoge wielen prijkte. Iets verderop stonden twee oude paarden aan een boompje vastgebonden. Bij een mager, rokerig vuurtje zat een man met een rode zakdoek op zijn hoofd takjes te breken.

„Zigeuners," fluisterde Dick.

Yves knikte.

„Ik heb ze hier nog nooit eerder gezien," zei hij. Zijn stem klonk verontwaardigd, alsof de open plek naast het bos zijn privé-bezit was, waarop hij net een paar indringers had ontdekt. „Ze moeten over het terrein van *Het Smokkelaarsnest* hierheen zijn gekomen. Kijk maar! Het spoor van de wielen komt van links." Hij wees naar het smalle karrespoor, dat ophield op de plaats waar de woonwagen stond. „Ellendig is dat nou," zuchtte hij. Ik was van plan hier ons hoofdkwartier op te slaan."

„Nou, dat kan toch nog," zei Basil. „Van die zigeuners zullen we heus geen last hebben. Ik mag ze wel. Zigeuners weten ontzettend veel van planten, bloemen en insekten. . ."

„En van jachtopzieners," zei Dick grinnikend. „Weet je wat je doet, Basil? Je gaat naar die man toe en je vraagt of hij Yves' doodsvijand misschien gezien heeft."

„Ja, waarom niet. Ik zou. . ." Basil aarzelde.

„Wat let je?" drong Dick aan.

„Goed dan." Basil deed de takken van het struikgewas opzij en liep voor Dick en Yves uit.

De twee paarden spitsten onmiddellijk hun oren en de man bij het vuurtje stond op. De plotselinge verschijning van de jongens scheen hem te verbazen, maar hij begroette ze vriendelijk.

„Hebt u moeilijkheden met het vuurtje?" vroeg Basil om een gesprek te openen.

De man knikte. Hij had een jong gezicht en opvallend blauwe ogen. „Ja. Het is mijn eigen schuld, want ik heb er te lang geen hout meer opgegooid." Hij keek even over zijn schouder naar de gesloten deur van de woonwagen en hurkte toen weer bij het smeulende hoopje takken. „Zijn jullie aan de wandel?"

„Ja, meneer," antwoordde Basil. „We hebben even een kijkje genomen op de top van de Gibbet en nu willen we langs de kortste weg terug naar het dorp. Zou u ons misschien kunnen vertellen. . .?"

Basil maakte de zin niet af en de zigeuner grinnikte.

„Aha! Jullie willen natuurlijk weten of meneer de gorilla in de buurt is, hè?"

Yves lachte.

„Meneer de gorilla! Een uitstekende bijnaam! Hebt u hem vandaag nog gezien?"

De zigeuner knikte.

„Hij hangt hier altijd in de buurt rond en hij komt praktisch iedere dag omstreeks deze tijd een praatje met me maken."

Wordt vervolgd

Bij een mager, rokerig vuurtje zat een man met een rode zakdoek op zijn hoofd takjes te breken.

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE GINGEN IN HET AFRIKAANSE OERWOUD HUN VRIEND BOB LINTON HELPEN BIJ HET ZOEKEN NAAR DE STENEN LEEUW. ONDERWEG ZAGEN ZE BOBS BOOT, DE BELLA, DIE RECHT NAAR EEN WATERVAL VOER. MET EEN LASSO PROBEERDE ARCHIE DE BOOT TEGEN TE HOUDEN.

DE BELLA VOER RECHT OP DE WATERVAL AF EN SLEEPTE DE ROBOT ACHTER ZICH AAN.

TED, DOE IETS! OP DEZE MANIER RAKEN WE ARCHIE OOK KWIJT!

JA MAAR HOE MOET IK HEM HELPEN?

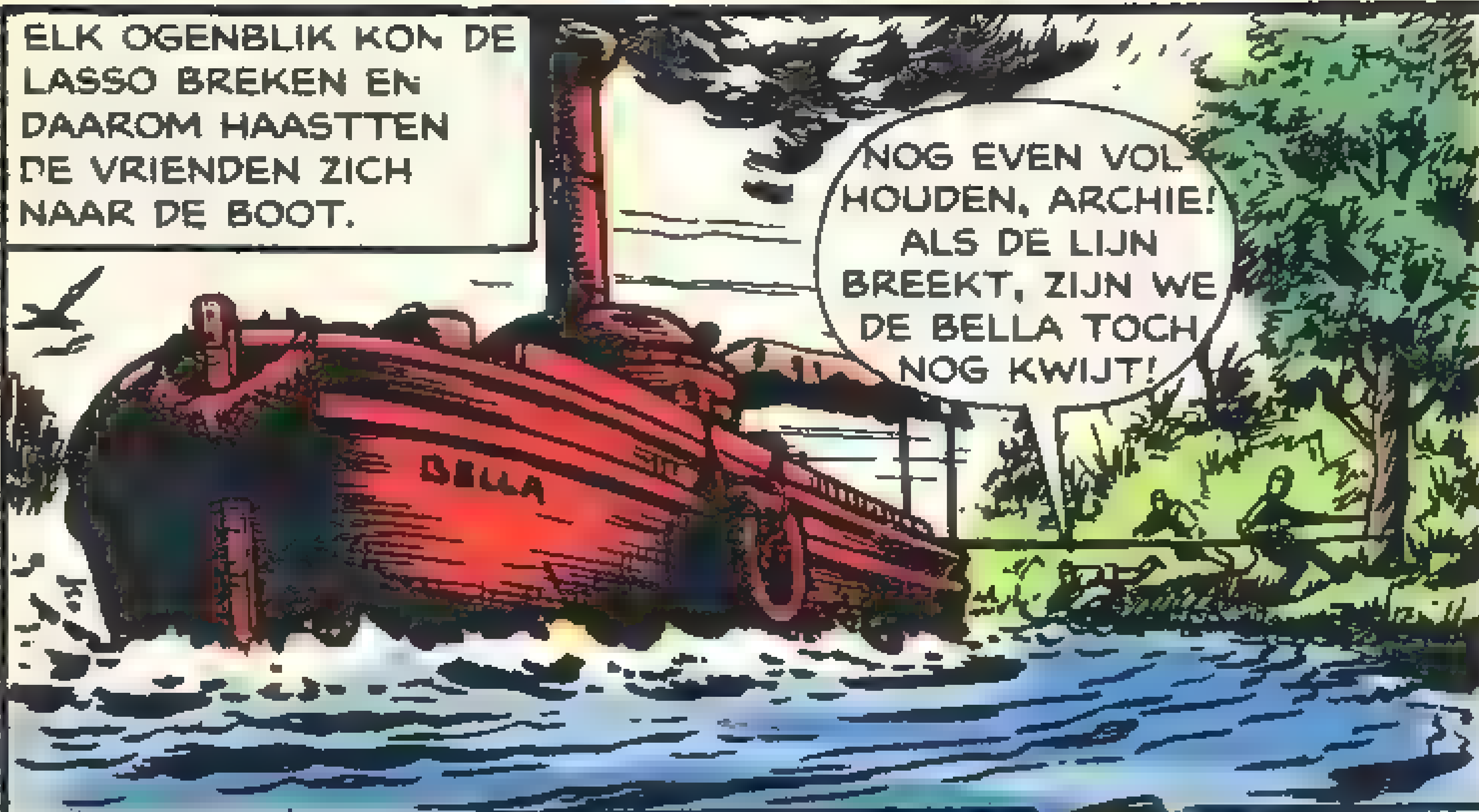

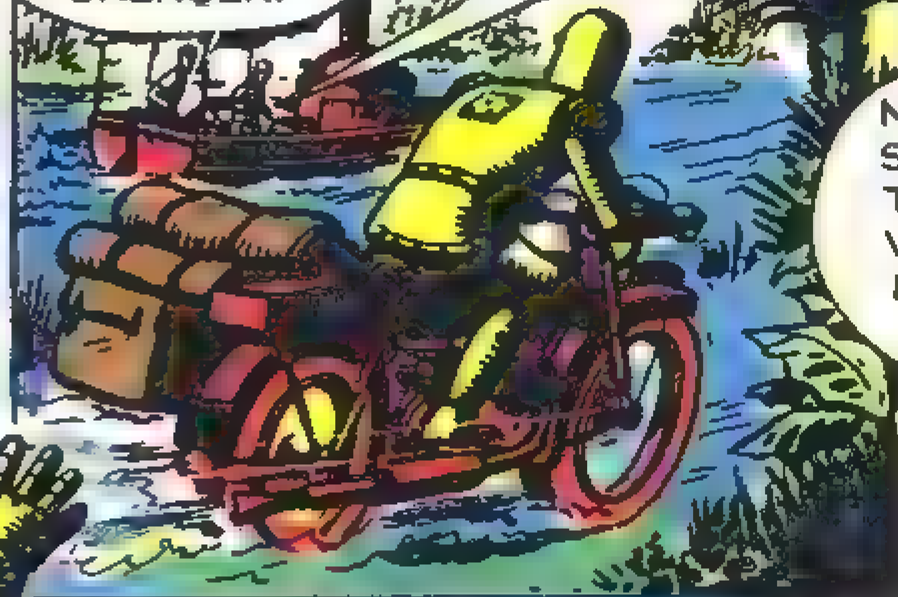

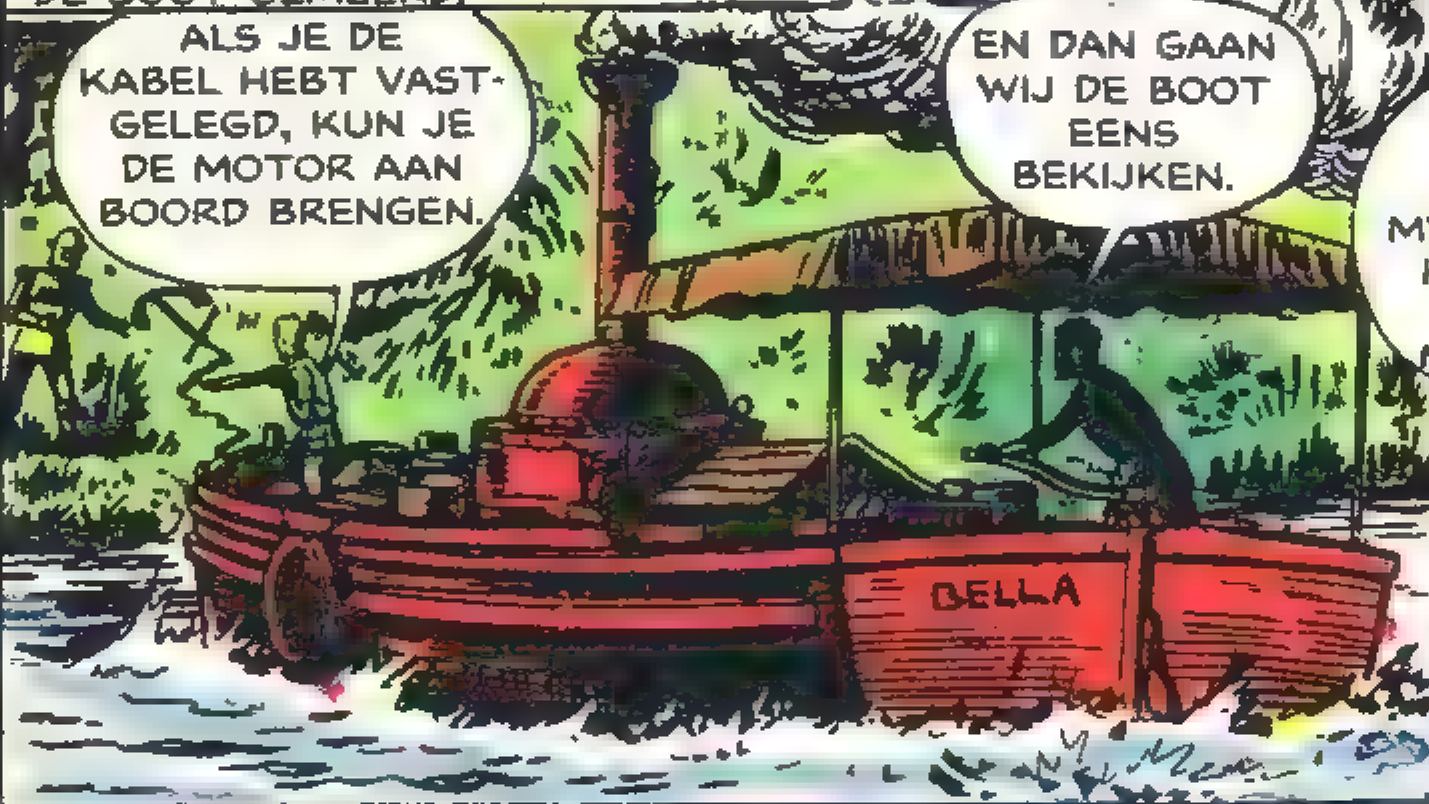

ELK OGENBLIK KON DE LASSO BREKEN EN DAAROM HAASTTEN DE VRIENDEN ZICH NAAR DE BOOT.
NOG EVEN VOLHOUDEN, ARCHIE! ALS DE LIJN BREEKT, ZIJN WE DE BELLA TOCH NOG KWIJT!
BELLA

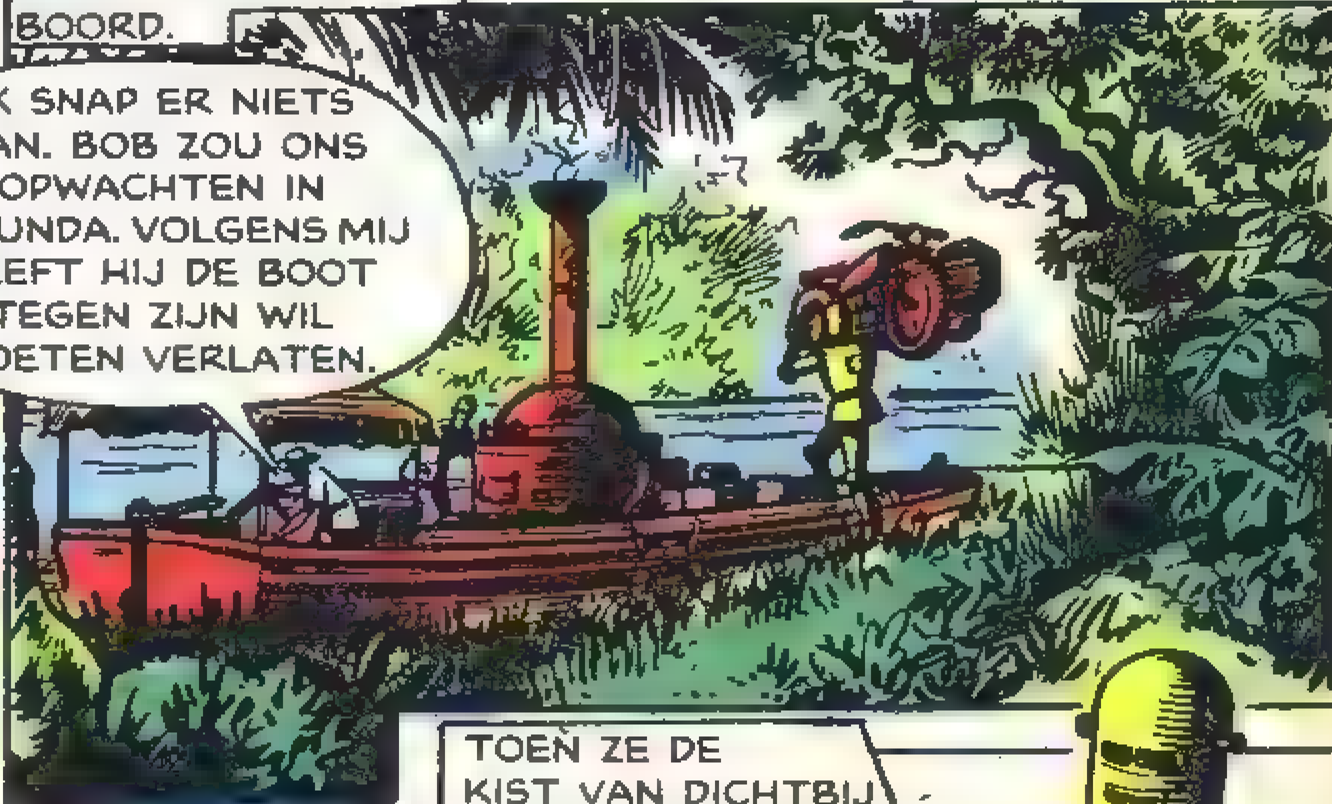

TERWIJL HET TOUW BEGON TE KRAKEN, HESEN TED EN KEN ZICH AAN BOORD.
VLUG, GRIJP HET ROER!
BELLA

KEN WAS NET OP TIJD, WANT OP DAT MOMENT BRAK DE LASSO MET EEN KNAL.
DAT WAS OP HET NIPPERTJE!
VLUG, DRAAI DE BOOT!

TERWIJL DE BELLA IN VEILIGHEID WERD GEBRACHT, HAD ARCHIE DE MOTOR OPGEHAALD, DIE GELUKKIG NIET BESCHADIGD WAS.
LATEN WE DE BOOT NAAR DE OEVER BRENGEN.
KIJK, DAAR KOMT ARCHIE OOK AAN.

INTUSSEN TRACHTTE TED EEN OPLOSSING TE VINDEN VOOR HET FEIT DAT DE BELLA ONBEMAND WAS.
NERGENS IS EEN SPOOR VAN BOB TE ONTDEKKEN. VOLGENS MIJ IS HIER IETS NIET IN DE HAAK.
MISSCHIEN IS BOB ERGENS AAN LAND GESPRONGEN. WIE WEET WAT ER GEBEURD IS.

MET BEHULP VAN ARCHIE WERD DE BOOT GEMEERD.
ALS JE DE KABEL HEBT VASTGELEGD, KUN JE DE MOTOR AAN BOORD BRENGEN.
EN DAN GAAN WIJ DE BOOT EENS BEKIJKEN.
BELLA

ARCHIE BRACHT DE MOTOR AAN BOORD.
IK SNAP ER NIETS VAN. BOB ZOU ONS OPWACHTEN IN M'GUNDA. VOLGENS MIJ HEEFT HIJ DE BOOT TEGEN ZIJN WIL MOETEN VERLATEN.

BIJ NADER ONDERZOEK BLEEK ALLES AAN BOORD IN ORDE.
IK KAN NIETS VREEMDS ONTDEKKEN, MAAR MISSCHIEN VINDEN WE NOG EEN AANWIJZING.
ER ZIJN GEEN SPOREN VAN EEN GEVECHT.

ZE WILDEN ER NET MEE OPHOUDEN, TOEN KEN UITRIEP:
KIJK EENS NAAR DIE KIST! DAAR STAAT IETS OP!

TOEN ZE DE KIST VAN DICHTBIJ BEKEKEN, ZAGEN ZE DAT IEMAND ER IETS OP GESCHREVEN HAD.
EEN TEKENING VAN EEN SLANG EN DE LETTERS HE. WAT KAN DAT BETEKENEN?
HE
MISSCHIEN WILDE BOP HELP SCHRIJVEN, MAAR KREEG HIJ DAAR GEEN KANS MEER VOOR. WE MOETEN HEM GAAN ZOEKEN, MISSCHIEN IS HIJ IN GEVAAR!

Geluk bij een ongeluk

Vervolg van blz. 19

lijk. Maar wat moest hij doen? Hij kon toch ook niet van Bill verwachten dat deze die lastige beer, die hun het leven aan de Carcajoukreek langzamerhand onmogelijk maakte, nog langer zou dulden.

„Boffie is werkelijk onuitstaanbaar geworden," zei Don in zichzelf. „Als hij er nu maar eens vandoor ging. Als hij maar terugkeerde naar de plek waar hij geboren was."

Plotseling kreeg hij een inval. Hij ging pardoes rechtop in zijn kooi zitten. Dat was de oplossing! Dat hij daar toch niet eerder aan gedacht had! Als hij Boffie ver genoeg wegbracht en hem achterliet, zou het in orde zijn. De beer was nu groot genoeg om voor zichzelf te zorgen.

Don wierp een blik op de kooi van zijn broer. Bill snurkte als een os. Die werd vast niet wakker, voordat het licht werd.

Haastig maar behoedzaam glipte Don zijn kooi uit en kleedde zich aan. Het was een koude en heldere nacht. Op het drinkwater in de loopren van Boffie lag een laagje ijs.

Boffie was eerst een beetje humeurig, maar Don lokte hem met een paar suikerklontjes naar zich toe en legde toen vlug een strop om de nek van het beest.

„Kom maar, Boffie," fluisterde de jongen, „we gaan een eindje wandelen. Om je de waarheid te zeggen, is het een behoorlijk eind, maar als je wist, waarom ik je meeneem, jongetje, dan zou je hard meehollen!"

Toen Don eindelijk naar de hut terugstrompelde, was het verscheidene uren later en het begon al licht te worden. Hij was doodmoe, maar hij had een voldaan gevoel, omdat hij had kunnen doen wat hij zichzelf had opgelegd. Hij had Boffie ongeveer tien kilometer ver weggebracht en hem achtergelaten op een plek die tamelijk dicht in de buurt van de plaats lag, waar ze hem oorspronkelijk hadden gevonden.

Bill klauterde juist zijn kooi uit, toen Don binnenkwam. „Hee, jò," zei hij, terwijl hij slaperig op zijn hoofd krabde, „wat ben jij vroeg uit de veren. Wat is er aan de hand? Kon je niet slapen?"

„Ik wou eens kijken of er misschien wilde eenden op de rivier waren," mompelde Don. „Ik zal het vuur aanmaken en voor het eten gaan zorgen."

„Het eerste dat ik vandaag doe," zei Bill, terwijl hij zijn schoenen aantrok, „is met die lastige beer afrekenen. . ."

„Bill. . ." begon Don. Hij krabde zich eens achter het oor en wist niet goed hoe hij het moest vertellen.

„Nee, je hoeft er niet meer over te zeuren, Don. Mijn plan gaat door. Ik heb die beer per slot van rekening alleen maar mee naar huis genomen, omdat ik belang bij zijn vlees had."

Hij kleedde zich vlug aan, pakte zijn geweer uit het rek en ging naar buiten.

Don beet zich op de lippen en begon het ontbijt klaar te maken. Even later hoorde hij een woedende schreeuw en toen zag hij Bill uit het schuurtje komen en weer langs het raam rennen.

„Die snertbeer is er vandoor!" raasde Bill in de deuropening. „De deur stond open. Daar zul jij wel meer van weten, hè, broerlief?"

„Het is zo gegaan, Bill," zei Don zenuwachtig. „Ik dacht dat het het beste was als we Boffie vrijlieten. . ."

Bill was wit van woede. „Dus jij hebt die beer losgelaten, hè? Is ie buiten?"

„Ik heb hem meegenomen tot dicht bij de stroomversnelling waar we hem hadden gevonden en daar heb ik hem losgelaten."

Bill deed met gebalde vuisten een stap naar voren en Don stond klaar om een komende klap te ontwijken. „O, jij sentimentele, halfbakken dwaas! Denk je soms dat je hier in de dierentuin bent? Ik heb dat berejong alleen maar vetgemest, opdat we een voorraad vlees zouden krijgen. Als jij denkt, dat jij je kunt veroorloven om hier in het noorden de dierenbeschermer uit te hangen, dan kun je wat mij betreft beter ophoepelen!"

„Dat is agent Pritchard met Joe, de Indiaan!"

„Ik vind het erg jammer, dat je het zo opvat, Bill," zei Don, terwijl hij een paar plakken spek in de koekepan deed.

„Geloof maar niet, dat je er zo gemakkelijk afkomt. Maak het ontbijt klaar en vlug een beetje. Dan ga je met mij mee die beer achterna. We hebben kans dat hij nog ergens in de buurt is, waar jij hem hebt achtergelaten. En dan krijg ik hem toch wel."

Die middag zaten de beide broers bij een kampvuur, niet ver van de stroomversnelling. Een kannetje koffie hing boven een houtvuurtje, terwijl ze bezig waren een paar korhoenders aan het spit te roosteren.

„Nou, die beer heeft er zeker een voorgevoel van gehad, dat ik hem achterna zou komen om hem dood te schieten," mopperde Bill voor de zoveelste keer. „Berebiefstuk! Tjongejonge, je weet niet wat je gemist hebt. Als je dat in een van

die dure restaurants in Montreal wilt eten, moet je je blauw betalen!"

„Och, schei er toch over uit, Bill!" zei Don verdrietig, terwijl hij het korhoen ronddraaide boven het gloeiende hout. „We hebben er nu al zo lang over gepraat. Het spijt me dat jij er zo kwaad over bent. Maar ik wil graag toegeven, dat ik me allermiserabelst gevoeld zou hebben als ik jou Boffie had laten doodmaken. Hij was trouwens ook veel te groot geweest om hem te braden, hij zou nooit in een pan kunnen."

„Nou, we hebben gelukkig weer wat te eten," zei Bill.

„Kijk eens," zei Don opeens, terwijl hij scherp over de rivier tuurde. „Daar heb je een kano."

Bill keek belangstellend in dezelfde richting. „Wat zeg je me daarvan," schreeuwde hij en hij sprong overeind. „Dat is agent Pritchard met Joe, de Indiaan. Hee, Pritch!" gilde hij even later, toen de kano dichterbij gekomen was. „Je kon zeker al ruiken, dat we het eten klaar hebben?"

„Hallo, Bill! Dag, Don," groette de agent, toen hij en de Indiaan naar de kant peddelden. „Jij bent juist de man die ik hebben moet, Bill. Ik was net op weg naar je hut."

„Wat heb je op je lever, Pritch?" informeerde Bill, toen de beide bezoekers hun kano op het droge hadden getrokken.

„Slecht nieuws, Bill," zei de agent, terwijl hij de Macleans doordringend aankeek. „Dupree is er vandoor. . ."

„Wat, ontsnapt, bedoel je?"

„Zo is het. Hij heeft twee cipiers neergeslagen en is hem gesmeerd. Vijf dagen geleden."

„En?" vroeg Bill. „Waarom heb je mij nu nodig?"

„Hij jou zoeken," zei de Indiaan, die zijn stem voor het eerst liet horen. „Dupree slechte man. Hij en broers gezworen zij jou krijgen voor getuigen tegen hem."

„Probeer je mij bang te maken, Joe?" vroeg Bill.

„Hij heeft gelijk, Bill," zei de agent ernstig. „Die kerels staan voor niets. Het zijn net wilde beesten als ze het goed op de heupen hebben. De chef zei dat ik deze kant uit moest gaan om eens te kijken of alles goed met je is."

„Nou, zoals je ziet, ik ben nog springlevend," grinnikte Bill. „Don en ik waren juist op zoek naar een jonge beer die we kwijtgeraakt zijn en we hadden even ons bivak opgeslagen om een paar korhoenders te roosteren die ik geschoten had. Jullie kunnen wel meeëten, als die beide vogels tenminste nog niet langzamerhand helemaal verkoold zijn."

„Graag," stemde Pritchard toe. „En misschien kun je Joe en mij vannacht te slapen hebben? Ik moet morgen verder naar Beaver Lodge."

Een half uur later scheerden de beide kano's stroomafwaarts over de rivier, naar de hut van de Macleans, ruim tien kilometer verderop. De agent en de Indiaan lagen een eindje voor. Toen ze dicht bij de bocht bij de hut van Bill aankwamen, zag Bill opeens dat Pritchard zijn hand opstak. Hij en Joe peddelden naar de oever en hij gaf de broers een teken, dat ze hetzelfde moesten doen.

„Hee, wat zou Pritch willen?" zei Bill nieuwsgierig.

Hij kreeg antwoord, zodra ze langszij de andere kano waren gekomen.

De agent wees in de richting van de oever. Tegen de heldere lucht boven de open plek bij de hut van Bill tekende zich een rookspiraal af.

„Snap je, wat ik bedoel?" zei Pritchard ernstig.

Bill en Don keken hem wezenloos aan.

„Jij hebben bezoek, terwijl jij beer achterna," zei Joe en meteen greep hij zijn geweer.

„Zou je denken, dat ze daar op ons zitten te wachten?" vroeg Don hees en hij keek met afgrijzen naar de rook.

„We zullen gaan kijken," zei Pritchard kortaf. „We hebben vier geweren. Mooi. Bill, jij en Joe gaan langs de oostkant. Let goed op, Joe. Zodra je wat ziet, schiet je. Ik neem Don mee stroomafwaarts en dan landen wij verderop."

Terwijl Bill en de Indiaan in het bos verdwenen, stapte Don over in de kano van agent Pritchard. Ze peddelden ongeveer een halve kilometer, voordat ze de kano op de wal trokken. Toen gingen ze zo geruisloos mogelijk in de richting van de open plek bij de hut.

Don veegde het zweet uit zijn handen en klemde het geweer stevig vast. Beiden roken ze de brandlucht. Af en toe hoorden ze het geknetter van vlammen. Haastig maar voorzichtig ging agent Pritchard voorop in de richting van de hut.

Toen ze tussen de bomen vandaan kwamen, wachtte hun een afschuwelijk schouwspel. Van Bills hut was niets over dan een ruïne, ze was bijna helemaal platgebrand. Nog slechts twee van de muren stonden overeind, maar het verkoolde dak stond al op inzakken. . .

„Die schooiers!" stootte Don uit. „Ik wou, dat we hier geweest waren, toen ze kwamen. Dan zouden ze een zware pijp gerookt hebben!"

„Wees maar blij dat jij en Bill hier níét waren," zei de agent droogjes. „Die Duprees zouden het heus niet alleen bij brandstichting gelaten hebben."

Even later kwamen Bill en Joe bij hen. Bills gezicht was helemaal vertrokken.

„Vijf, zes mannen hier geweest," zei de Indiaan tegen de agent. „Vond sporen bij water."

„Zou je ze kunnen volgen, Joe?" vroeg Pritchard.

„Zeker," grinnikte de Indiaan. „Als ik niet dichtbij hoef gaan."

„In orde, daar praten we straks wel verder over," zei de agent. „We moeten eens even overleggen. Ik zal naar Lake Pougak gaan om de chef op te bellen, zodat hij ons meer mensen kan sturen."

Hij wendde zich tot de beide broers, die somber de ruïne die van hun huis over was, bekeken.

„Ik vind het verschrikkelijk, wat hier gebeurd is, Bill," zei hij. „Maar deze keer ontkomen ze ons niet. We zullen de hele bende van Dupree inrekenen en dan zullen we ze ergens opsluiten waar ze niet zo een, twee, drie weer kunnen uitbreken."

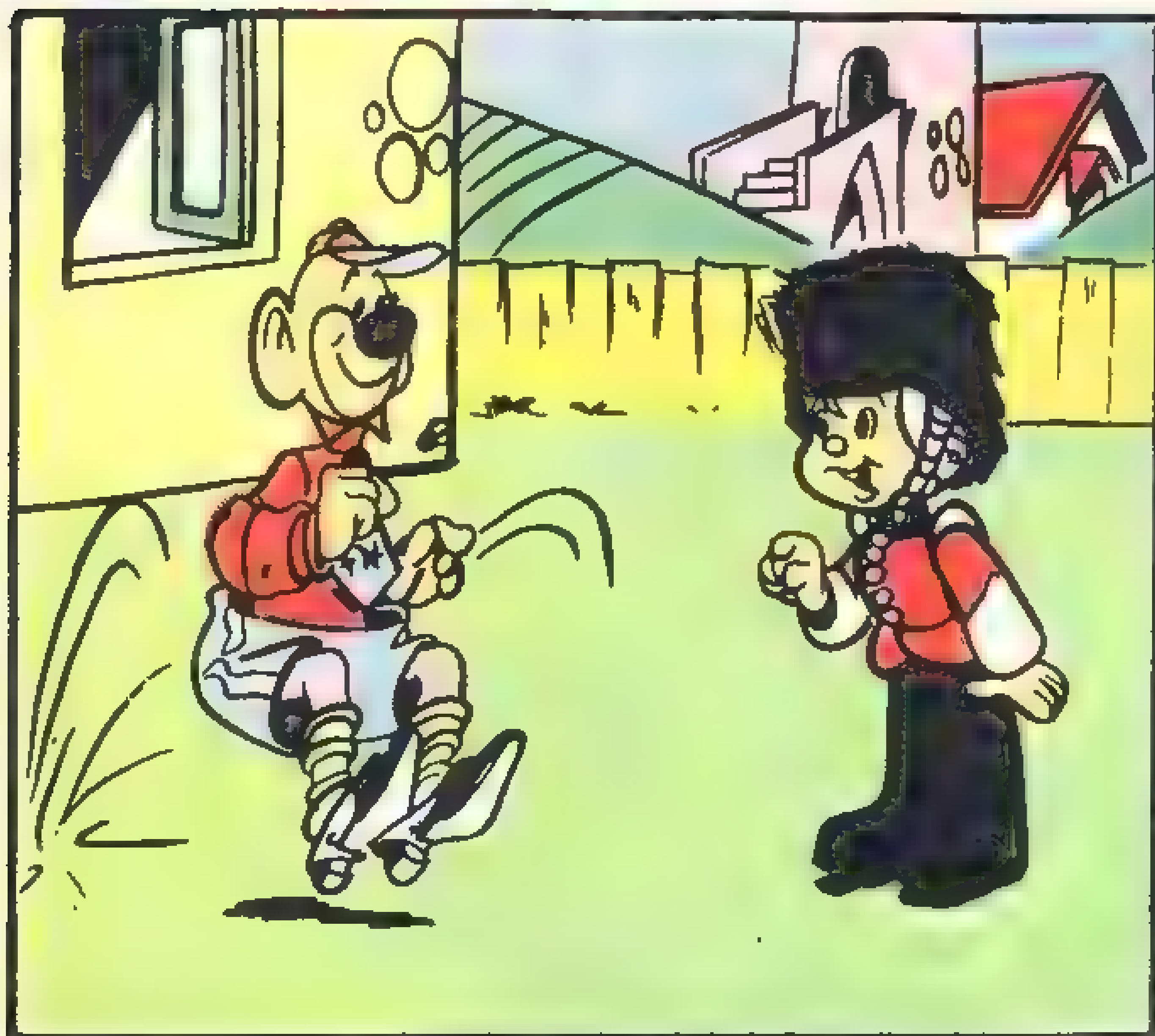
„Jullie zijn huis kwijt," zei Joe, terwijl hij langszij peddelde. „Maar als jullie hier waren geweest toen Duprees kwamen, jullie geroosterd waren in as. Duprees zouden jullie hebben gedood."

„Daar heeft hij gelijk in, Bill," viel Pritchard de Indiaan bij. „Het was een geluk, dat jullie niet thuis waren toen ze kwamen."

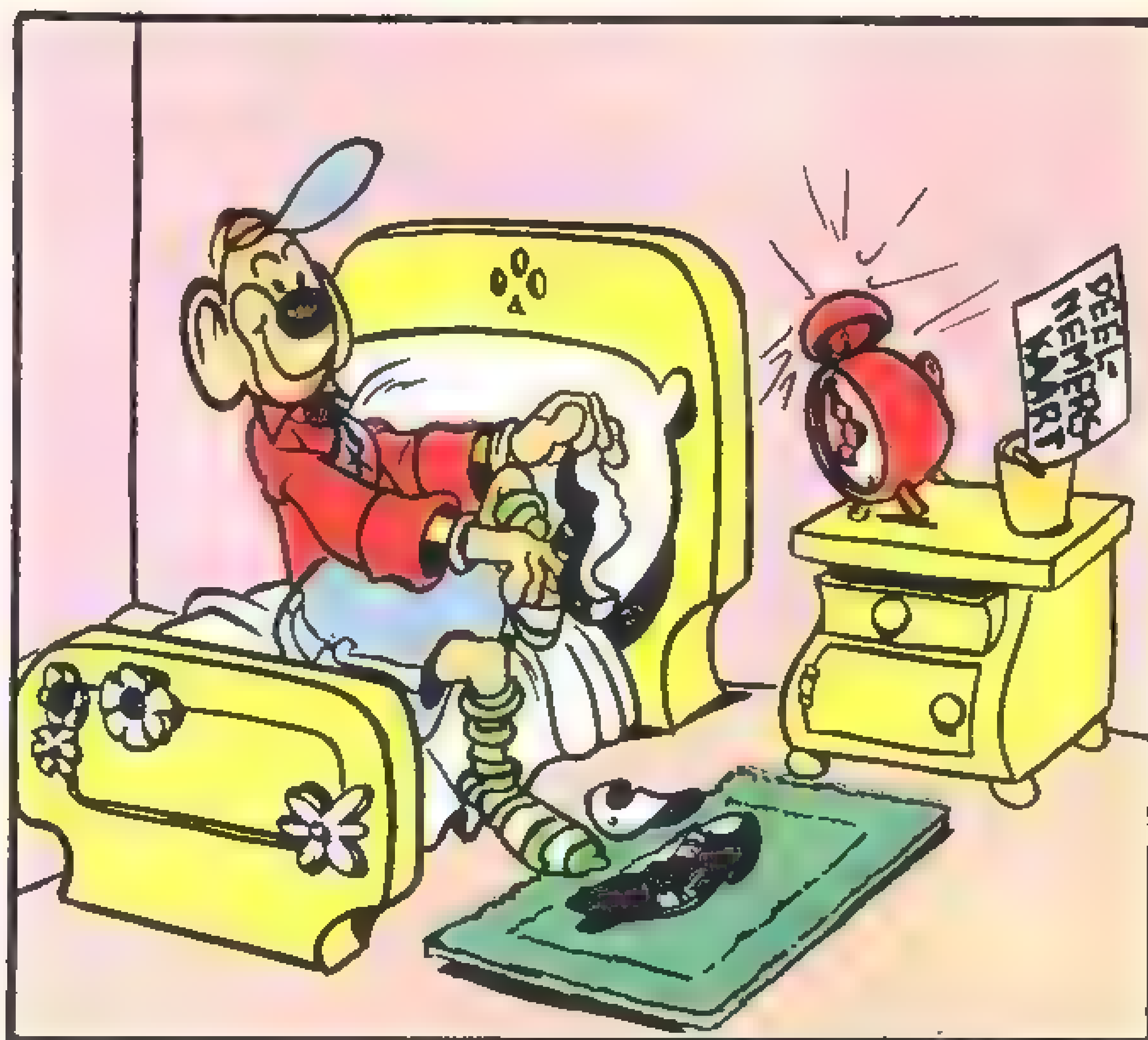
Bill lachte en wierp een blik op Don. „Nou, misschien hebben we dan per slot van rekening nog ons leven te danken aan die druiloor van een beer van jou," zei hij.

SPELEND

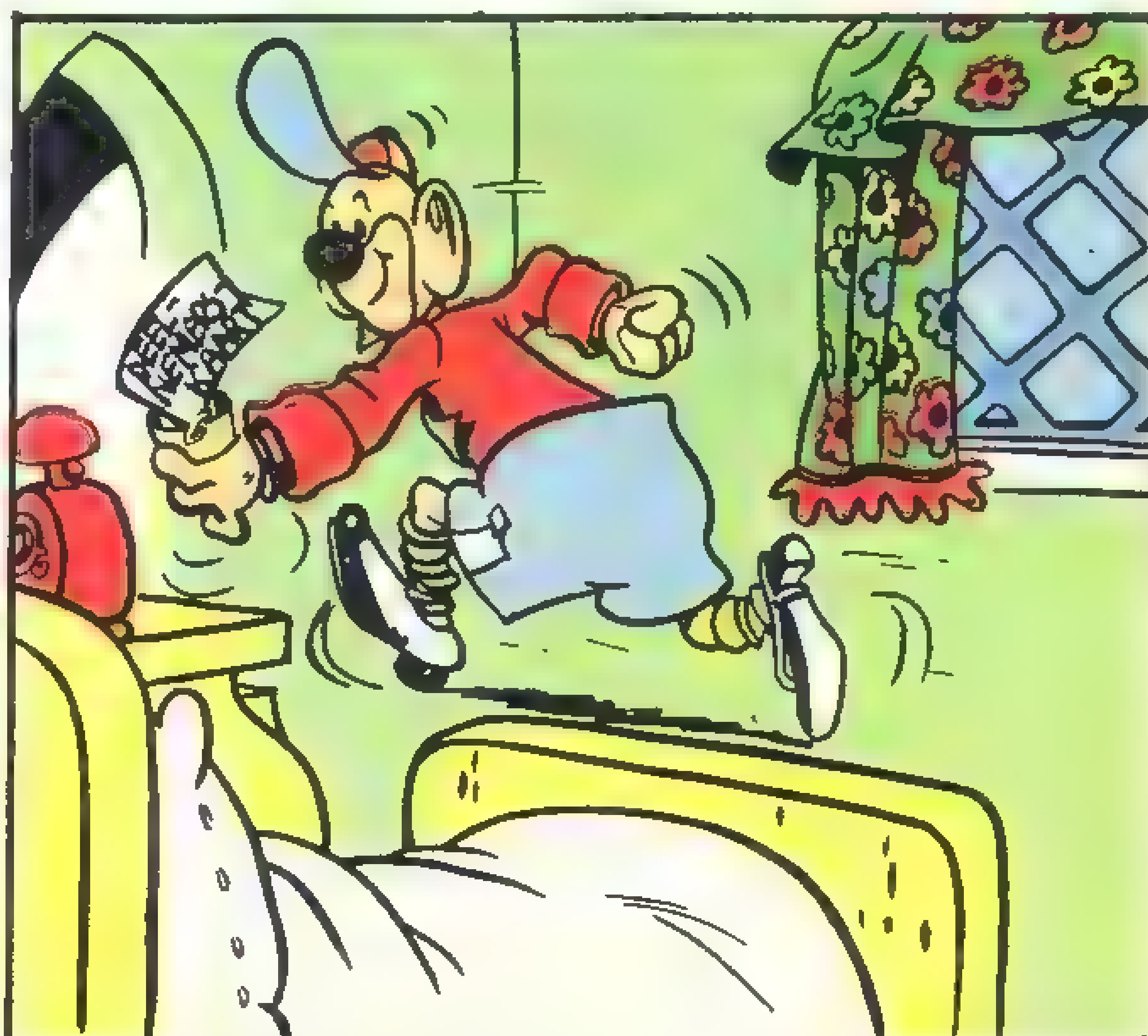
Op een dag liep Tommie door de straten van Speelgoedstad. Opeens zag hij Kwink de clown. Kwink droeg een korte broek en een klein petje en hij maakte allerlei gekke sprongen. Toen hij Tommie zag, zei hij: „Ik oefen me voor de sportdag die morgen gehouden wordt. Ik doe mee aan het hardlopen!"

De volgende morgen stond Kwink extra-vroeg op, want hij was bang dat hij anders te laat zou komen. Hij had de vorige avond zijn deelnemerskaart naast de wekker gezet, zodat hij hem niet kon vergeten. Vlug kleedde Kwink zich aan en dacht: Hè, ik heb echt zin in die sportdag van vandaag!

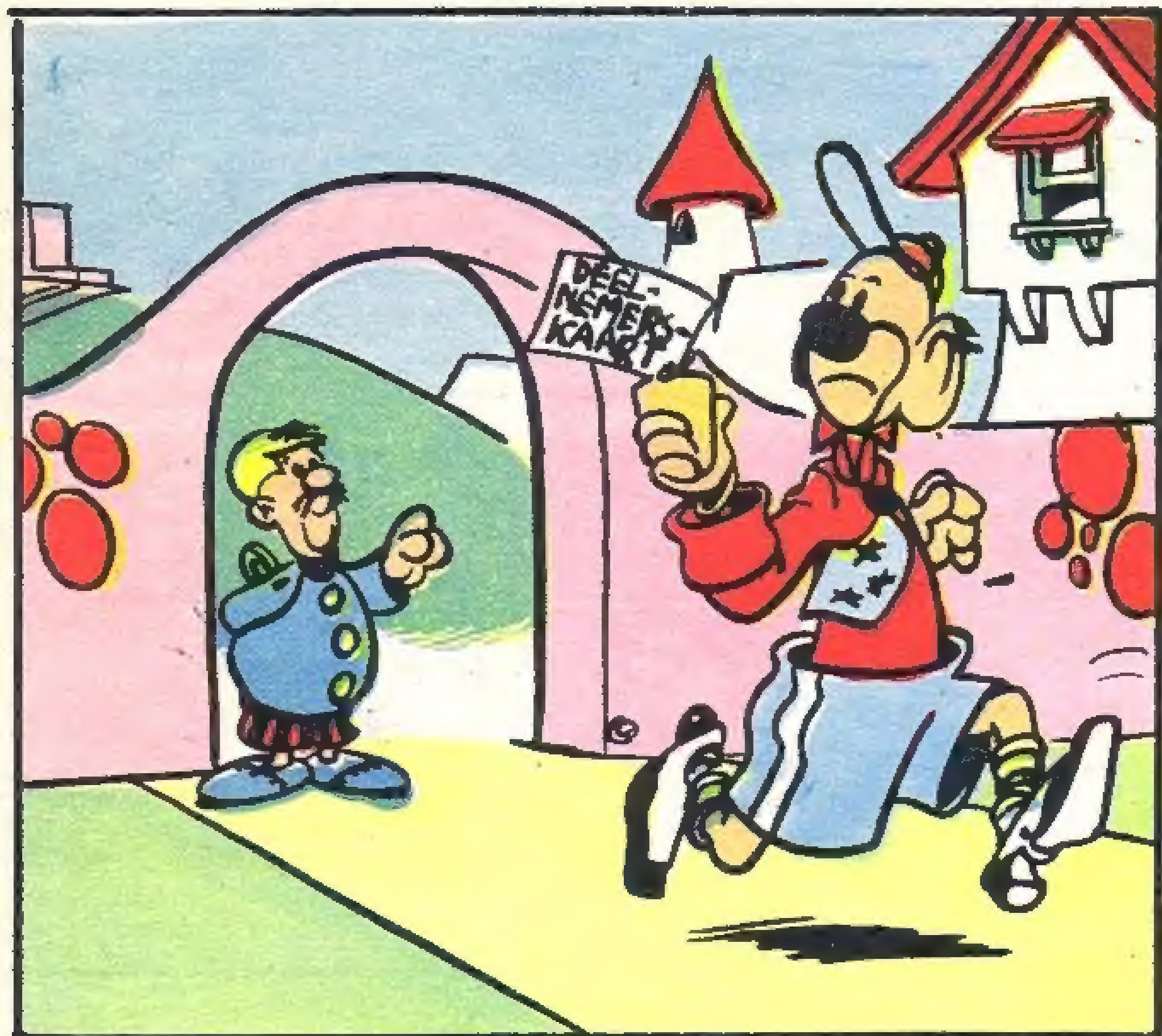

Om toch vooral niet te laat op het sportveld te komen ging Kwink vroeg van huis. Maar toen hij bij het veld aangekomen was, hield de beambte bij de ingang hem tegen. „Waar is uw kaart?" vroeg hij. Kwink zocht in al zijn zakken, maar vond hem niet. De arme clown keek hulpeloos om zich heen.

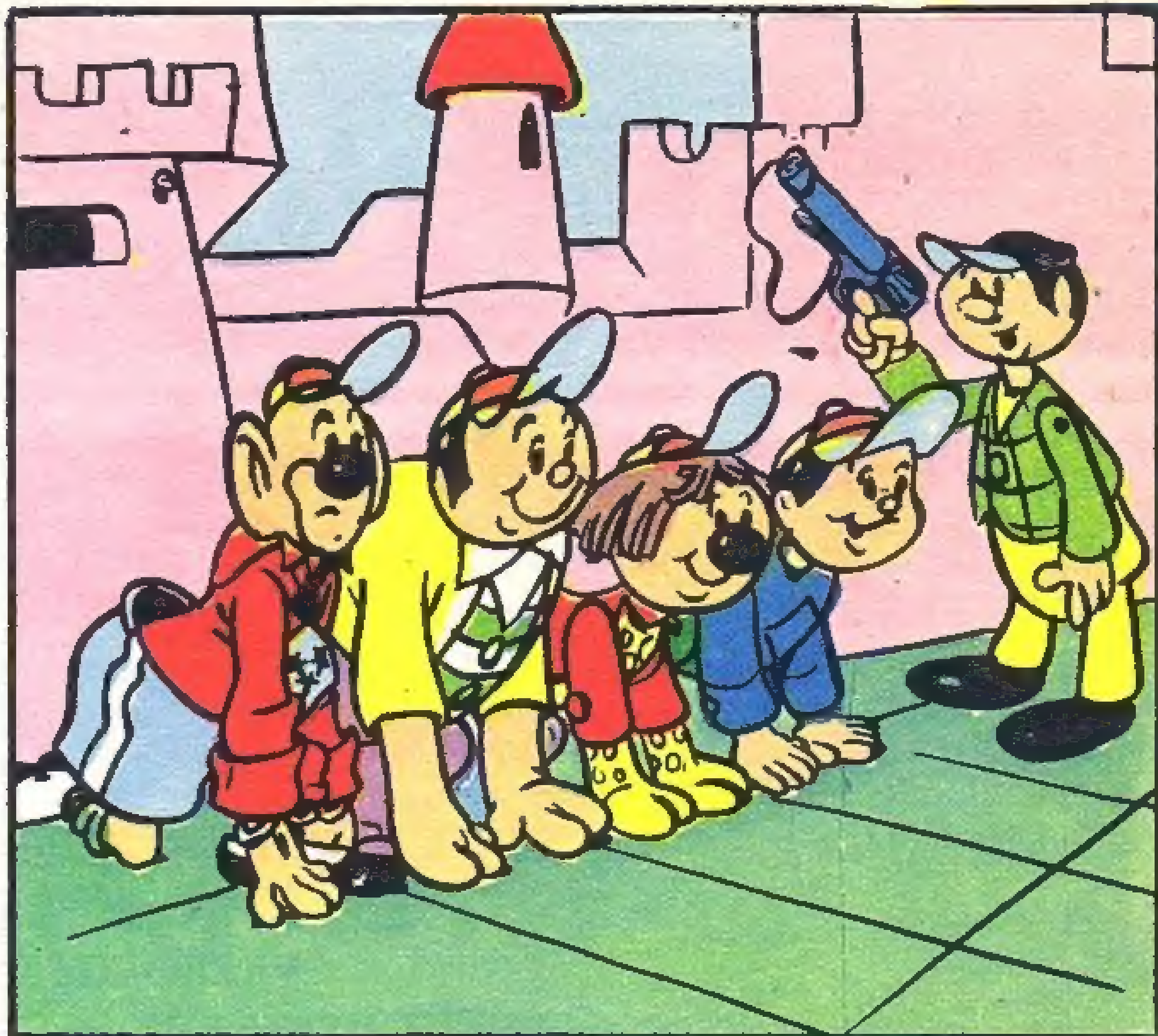

„Alle mensen," riep Kwink opeens, „ik heb hem vast thuis laten liggen!" „Dan zult u hem moeten gaan halen," zei de beambte. „Nou, dat is niet zo erg, hoor," zei Kwink. Hij had zich goed getraind voor het hardlopen en dus rende hij vlug terug naar huis om zijn deelnemerskaart te gaan halen.

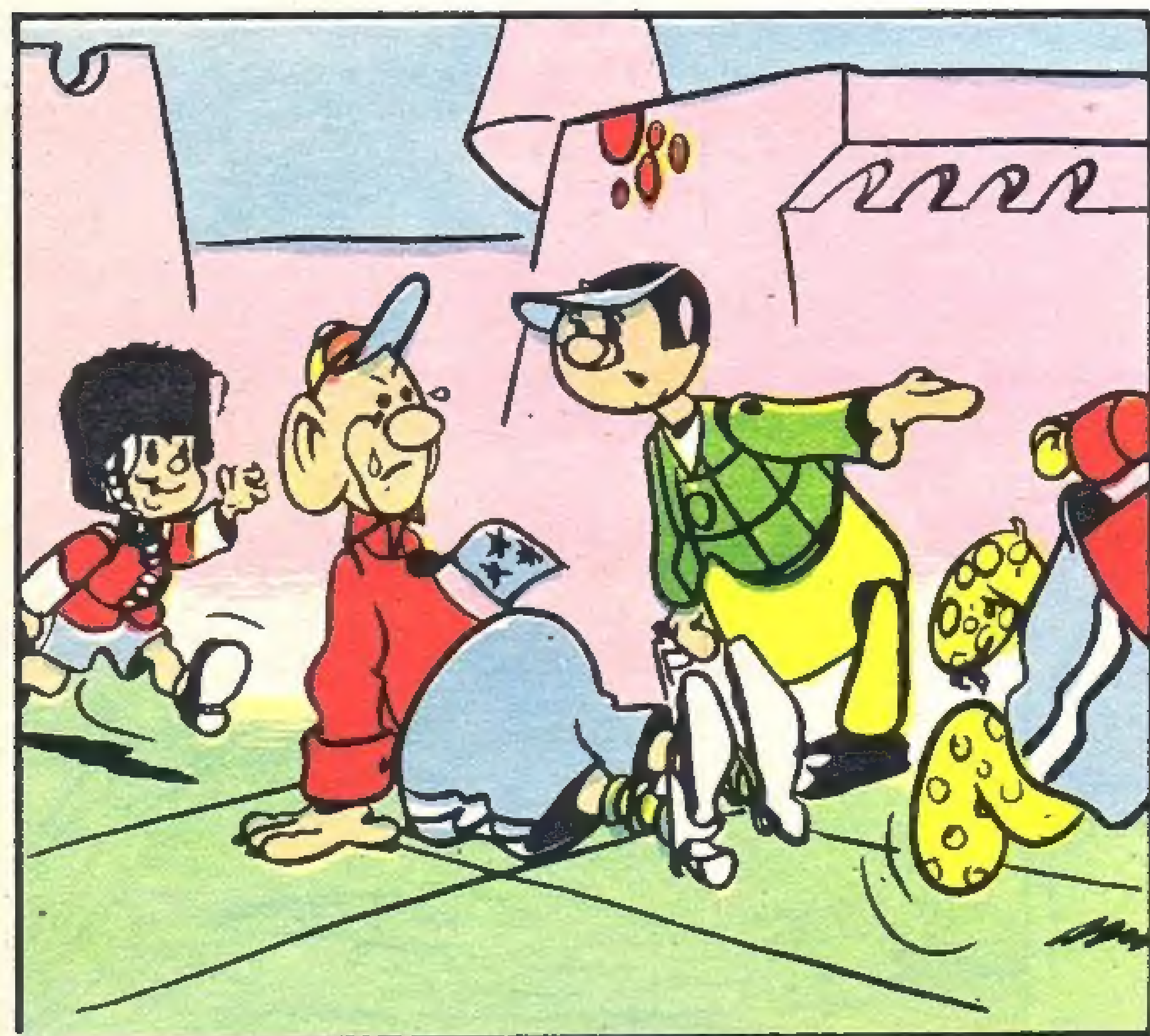
SPEELGOED

Binnen heel korte tijd was Kwink terug op het sportveld. Hij liet de beambte zijn kaart zien en deze zei: „Gaat uw gang maar en veel succes bij het hardlopen! Als u aanstonds net zo hard loopt als u nu gedaan hebt, dan wint u vast!" Kwink stormde het veld op in de richting van de startplaats.

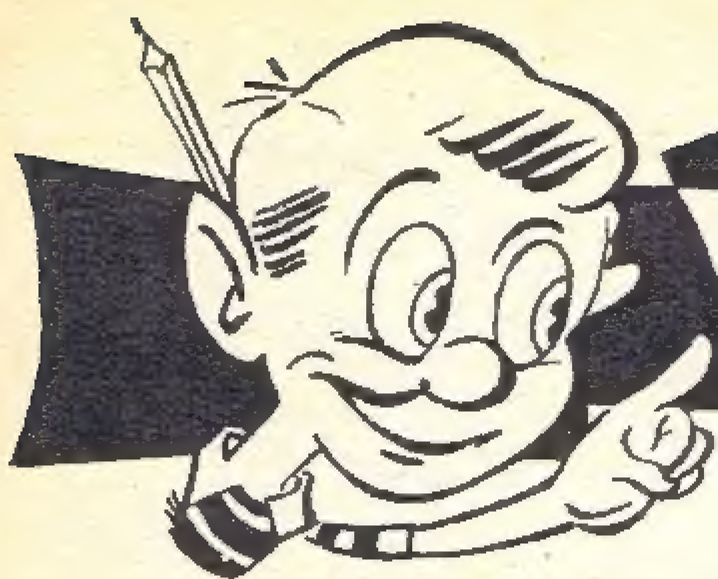
Hij kwam gelukkig net op tijd voor de hardloopwedstrijd. Vlug ging hij naast de andere deelnemers staan en wachtte op het startschot. Maar nu voelde hij toch dat hij moe was. Hij had al een flink eind hardgelopen en hij hijgde er nog van. „Op uw plaatsen!" riep de wedstrijdleider intussen.

„Klaar? Af . . ." en tegelijkertijd weerklonk de knal van zijn pistool. Al de deelnemers gingen er als een pijl uit de boog vandoor, behalve Kwink. Hij was zo moe, dat hij op de grond ging zitten en met een bedroefd gezicht de anderen nakeek. Kwink was erg boos, maar Tommie kreeg ineens een idee.

„Kwink," zei hij, „ik ben blij dat je te moe bent om hard te lopen. Ik zoek namelijk iemand die in mijn kruiwagen wil zitten bij de kruiwagenrace. Wil jij dat doen?" Natuurlijk wilde de clown dat en hij en Tommie deden mee aan de kruiwagenrace. En raad eens hoe het afliep. Ze wónnen hem!

WOORDENKETTING

Er zijn van die woorden, die telkens in elkaar grijpen als de schakels van een ketting. Bijvoorbeeld: PAK - HUIS - WERK - PLAATS. Het mooiste is natuurlijk als het laatste woord weer op het eerste kan inhaken, waardoor een gesloten ketting ontstaat. Zo'n woordenketting te maken is nu de bedoeling van deze puzzel.

Je ziet een ketting getekend van acht schakels en vier daarvan bevatten een woord. Op de tussenliggende lege schakels moeten jullie de passende woorden invullen en dan steeds in de richting van de wijzers van de klok werken. Een niet gemakkelijke opgave, maar met wat piekeren zullen jullie de goede woorden vast wel vinden.

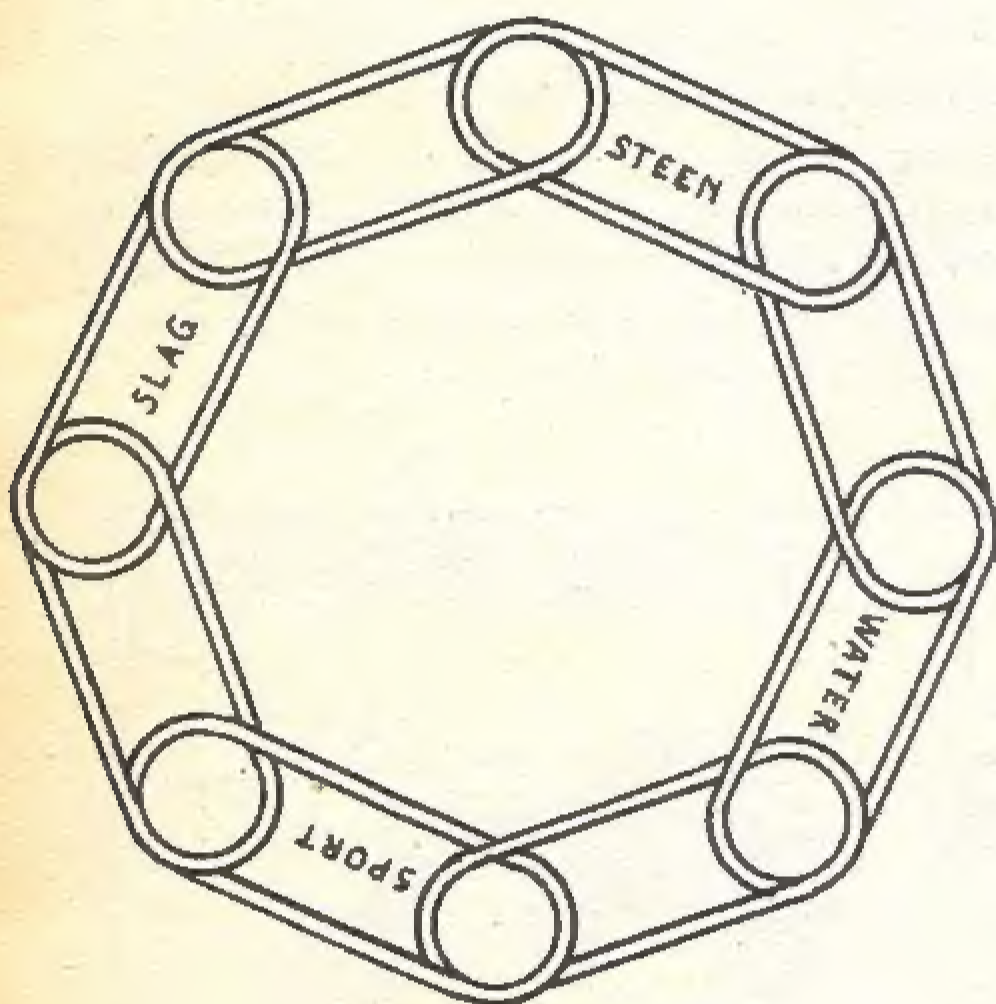
OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Oplossing Vierdubbel tovervierkant, ingezonden door Lisette Dillen in Hever (België):

```
B O K
O P A
K A N O N
    O M A
    N A A S T
        S L A
        T A F E L
            E V A
            L A M
```

Oplossing kruiswoordpuzzel, ingezonden door Jan Togtema in Zuidhorn:

```
H A A K   N A V I G A T I E
A   C E L   B E D R O G   P
M A A G   E E R   A R   S I
B E D E   G   O E S T E R S
U   E L E G A N T   A E   T
R A M   S E R A I L       E
G L I P   N E   K A   T O L
  E E   A     L E M M E R  
L E   A L T   A T   O U D E
A R   F L E S     K O G E L
N   E V E N E M E N T     L
G A   A   T I A R A   Z E E
S P E L D   N W   P E Z E N
```


VERBORGEN VOGELNAMEN

In elk van de vier onderstaande zinnen is de naam van een vogel verborgen.

1. De man drong tijdens het gesprek sterk op geheimhouding aan.
2. „Denk erom het aluminium keukengerei geregeld te schuren," zei moeder.
3. Er waren speciale voertuigen ontworpen om over het poolijs te rijden.
4. Duurzame relaties zijn in het zakenleven onontbeerlijk.

RAADSELS

1 Vader + linnen huisje = uitstekend.
2 Mannenzangstem + vrouwenzangstem = gesteente.
3 Straatvogeltje + gereedschap = verwilderd Amerikaans paard.

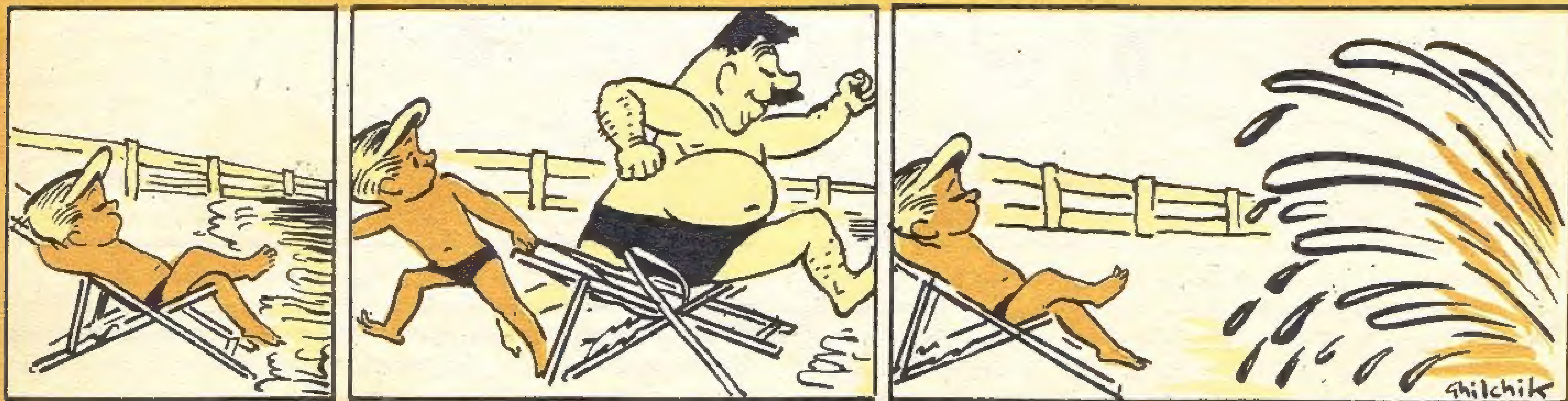
Ziekenlijstje

Tonny Callaars, Margrietpaviljoen, Sanatorium Dekkerswald, Groesbeek. Tonny is elf jaar. Hij spaart foto's van filmsterren, Nederlandse postzegels en stadsgezichten.

Trudie Rodenrijs, Ziekenhuis Sint Johannes de Deo, Sint-Jozefpaviljoen, Zaal 166, Westeinde, Den Haag. Trudie moet twee maanden liggen als gevolg van een verkeersongeluk, waarbij zij buiten haar schuld betrokken is geweest. Dit verzoekje werd opgegeven door een klasgenootje van haar.

Henri Poel, Goois Kinderziekenhuis, Crailoseweg 116, Huizen (N.H.), ligt al anderhalf jaar. Een buurjongen van Henri vraagt of de lezers van Sjors hem eens willen schrijven.

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

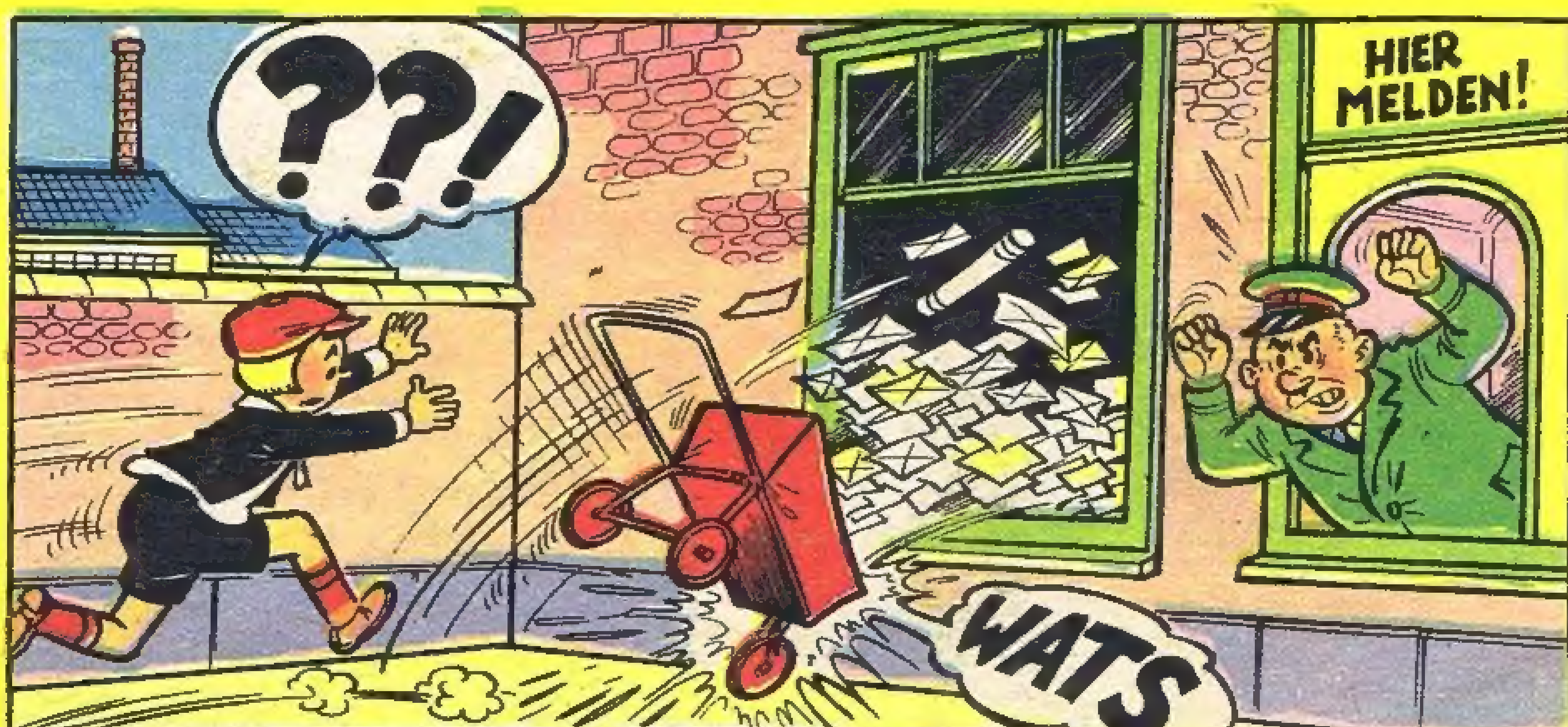

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.